

کلیوال ژوند

د پردې تر شاه رازونه

ادبي گپسي

Ketabton.com

ليکوال: محمد نعيم وردک

Patkhankhwa News-room

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

ادبي کیسې

محمد نعیم وردگ

نعیم جان بوډا

انجنیر صفت الله فضلي

۱۴۰۱ هـ.ش

د کتاب نوم:

مضمون:

لیکوال:

مخ پانه (فیسبوک):

انلاین چارې:

کال:

پیل

{زنچو}

زن چو کلمه مې له ماشومتوبه، وخت ناوخت ډېره تر غوږو تېره بېره کېده، ان دجومات په تېرې دسپینېږو له خولې رانیولې، دځوانانو ترهجو چي یو بل ته به یې د بېغیرتې دسمبول په حیث کاروله؛ حتا دځینو خبرو، یا د ځینو کارونو په کولو سره به مې انا په پلار پسې هم زن چو ناره کوله.

خو بیا هم تر ډېره وخته یې پوره په معنا نه پوهېدم، صرف دومره اخذ مې ترې کوو، دچا په باب به چې زنچو نوم واخیستل شو، تر پامه به مې یو قسم بې غیرته، یا دځینو په اصطلاح دوس راغلو، نور به مې چې هر وخت دا سرې لېدو، دنمورې دمشری او شخصیت په اندازه خیال به مې نه پرې راتلوو. څه سر مو خوږوم، دلس یولسو کالو په عمر وم؛ چې کشر کاکا ته مو واده وکړو؛ کاکا مې هم دخپلې بڼې سره، داصیلو غیرتې پښتانو مېرو دمعیار خلاف یعنی زنچویی ژوند پیل کړو، هېڅ سیاست یې نه ورسره ساتلو، تل به یې ټوکې ورسره کولې، سره خندل به یې؛ هر راز او مشوره به یې ورسره کوله، دهر قسم اشتیباها تو او وران کاری په مقابل کې به یې بښنه ورته کوله، یوه ورځ یې لغت نکړه، نه یې یوه خپراخه ترې تېره کړه، برعکس لا به یې د اندک ناروغۍ له وجې ډاکتر ته روانه کړې

وه، څه وخت به يې چې زړه شو، دپلار کره يې دتلو اجازه ورکوله او همداسې دکور په زنانه يې کارونو کې به ورسره مخ او استرو، لکه د اطاقونو جارو کول، لوبني مينځل، حتا يوه ورځ مې وليدو بنځې يې خانه ټکاني کوله، ډوډۍ ده پخه کړه.

خلاصه د کاکا دې قسم بېغیرته سياست غوره کولو مې عمه گانو ته خوند نه ورکوو؛ اګر چې کاکا مخکې له واده او وروسته له واده دخپل بهر کارونو سربېره دکور په کارونو کې د عمه گانو سره مې هم پوره مرسته کوله؛ هر پسرلی دخانه ټکاني په وخت سيند کې دقالينو مينځل دکاکا په غاړه وو؛ د درندو کاليو؛ بسترو؛ الماريو ايستل، ننستل او همداسې د ضرورت په وخت کې به کاکا دايم حاضر وو، څه غاړې بندې کړم.

خو دخپلې بنځې په وړاندې يې دکاکا داسې رویش تر ما، زما تر مور، انا؛ خویندو، پورې چاته خوند نه ورکوو؛ خاصتاً عمه گانو ته.

کاکا نه يوازې دا چې د بنځې سره همکاري کوله، بلکه يورانو، ندرورانو او ياهم دکور نورو فرد فرد غړو ته يې په خاص درناوي هم نه وه قايله کړې، چې دا هم داصيل غيرتي مېړه مهمه ځانگېر نه وه؛ خو متصفانه زما کاکا کې يې کمې وو؛ همدا کمې سبب شو په کاکا د زنجو نوم سور شو، آشپزخانه کې هلته او دلته به دبنځو له خوا گپ پرې جوړ وو؛ پسې خندل

به یې، که څه هم ظاهراً گپ وو؛ خو په عین حال کې د کاکا او ښځه سره یې یو قسم د ډېر قوي تضاد بوی هم ترې راتلوو؛ اما کاکا تر ډېره ځان نه پوهو؛ د ښځې سربېره یې دکور د ټولو غړو سره د پخوا په څېر عادي ژوند او مینه کوله. خو دا چې په مقابل لوري کې د پخوا په شان نه جذبې ده، کرار کرار یې د کاکا فکري مسیر هم بدل کړو؛ له دې وروسته دکورنۍ د ښځو تر منځ له زنچو پرته د کاکا بل نوم چا نه پېژندو؛ د زن چو ښځه؛ د زن چو بوټ، د زن چو زوی، د زنچو لور؛ زن چو راغلو، زن چو لارو او همداسې.

لنډه دا چې، دې حالت یونیم، دوه کاله نور هم دوام وکړو، بلاخپره کاکا بېل شو، ځان ته ژوند یې پېل کړو. له دې وروسته نو دکور ځوان زه شوم، په دې وخت کې به مې کله کله دکورنۍ لخوا د واده خبره هم یادې ده؛ خو ددې خبرې په یادېدو سره به زما په زړه کې د خوشحالی تر څنګ دا خبره هم تاو شوه؛ چې زه باید ډېر بیدار وم؛ ترڅو لکه کاکا زنچو مې نکړي، هسې نه په ما باندې هم د زن چو نوم سور شي، هر ځای دکور د ښځو پس پسک او خنداګانې وي، کور کې زما هم هر څه د زنچو په نوم یادېږي، خلاصه ورځ تر بلې د واده خبره ګرمېده، ان تر دې چې یوه ورځ راغله، دا زېری هم راباندې وشو، بره کلا کې د سرمعلم فاروق کشره لور (ښاپېری)

یې راته وکړه؛ ډېر خوشحاله شوم، واقعاً بې جوړې ښکلې، او باادب نجلۍ وه؛ ما لیسې کې لیدلې وه، زه چې له لیسې فارغېدم؛ دا لسم صنف کې وه. خو په هر حال چې خبره بل خوا لاړ نشي، راحم د کیسې دوام ته، نجلۍ یونیم کال نامزادې د پلار په کور کېناسته؛ پس له یونیم کال نه مو د واده مراسم ونيول، میلمانو ته د غرمې تر ډوډۍ ورکولو وروسته شپږ، اوه موټره نارینه او ښځې په ناوې پسې په ورا ورغلو، د ښاپیری کورنۍ او دوستانو مو په خورا اخلاص میلمه پالنه وکړه، که څه هم ډوډۍ مو خوړلې وه، اما دوی د دوهم ځل لپاره بیا راباندې وخوړه، چای مو وڅښو، ښې خوشحاله شیبې مو تېرې کړې، خو له بده مرغه دې اخیر کې چې د راوتلو په حال کې و، دروازې ته نژدې وم، خو لا راوتلی نه وم، چې تر شاه مې دخویندو او عمه گانو د ناوې دخویندو او کاکا د لورگانو سره جنگ شو، پوه نشوم چې جنگ په څه وو، خو چغ او پوغ یې ډېر جگ شو، شاوخوا خلک یې په بامو راودرول؛ بلاخپره دترانو په گوانښېدو جنگ خلاص شو، ناوې مو راویستله موټرو کې راسواره شو؛ په لارو به دناوې دسلگیو غږ کله، کله لږ ډېر جگ شو، زمونږ ښځو به پتکه پرې وکړه واپس به یې غلې کړه؛ بلاخپره خپل کورته راوسېدو؛ نور نو زما ټول تمرکز په دې وو؛ چې باید ډېر هوښیار اوسم، ترڅو داسې کوم عمل سررانه ونه

وهي، چې د زنجوگانو لور ته مې کې کاري او دا مې هم اورېدلي و، چې هر وخت به له اوله قدم پوخ ايرېدې، که يو ځل ورځ ابو درنه يوړو، بيا يې نشې راټنگولی، همدا و، چې د بڼاپېرې په وړاندې مې سر له لمړې شپې د چنگيز په شان خورا بې ترحمه، تند او تريخ دريځ غوره کړو، که څه هم پورته مې يادونه کړې بڼاپېرې په بڼکلا، حيا، انسانيت کې جوړه نه درلوده؛ اما دلته ما په ټول توان کوشش کولو چې خپل رښتيني احساسات پټ کړم؛ د دروغجنو حرکتو په مټ بڼاپېرې ته يې ځان زماله ديدگاه هسې يو په پزو را بار وښيم؛ هرې خبرې ته به مې يې رد او غواښ ماتونکی جواب ورکوو؛ په عين حال کې مې لحظه په لحظه دا هڅه هم کوله چې د بڼاپېرې په وړاندې له ترينګلي جدي سياسته مې دکورنۍ نور غړي هم خبر شي؛ ترڅو چې غيرت او مېړانه مې وستايي؛ نو ځکه مې دهر ځل بڼاپېرې تهديدونکو، رټونکو الفاظو سره غږ جګه وو. بڼاپېرې هم وخت ناوخت له هرې موقع نه په استفاده کوښښ کوو؛ چې وضعيت مې بدل کړي، په شونډه مې موسکا راولي، خو دا چې زه له ماشومتوبه د زنجو نامه نه وپرېدم، او دځان ترې ژغورلو په لټه کې وم، ددغې ساعت او ورځې لپاره مې فلانونه جوړول؛ زړه کې مې وېل:

- فکر نه کړم چې د خوړ په شنه کاني دې اوبه زبېښلې وي.

خلاصه؛ نجلی تر کال یونیم کال پورې په دې هڅه کې وه؛ بلاخبره نامېده شوه، کرار کرار یې له دې هڅې لاس واخیستلو؛ په دې وخت کې نو زما او دې بچي سربېره یې دټول کور خدمت هم ور په غاړه وو، د یورانو، ندرورانو لپورو او کلا د یوه ډله ماشومانو په نوکری کې سر په تلاق اوښته، د کور دښخو ورته جوړ کړي قانون له مخې په هرو څلورو میاشتو کې به یو ځل د شپږو شپو لپاره دپلار کور ته تلله، خو دا شپږ شپې به یې هم په موږ تر شپږو میاشتو ډېرې وغمېدې، نه به مو پاکې جامې وې، نه به لوبنۍ لرگۍ په ځای وو، نه به ډوډۍ په وخت وه؛ گیل سونه به په برنډو رغړېدل، حتا دا شپږ ورځې به مو بستري هم شپه، ورځ هوارې پرتې وې، ماخوستن به پرې ننتلو، سهار به ترې جگېدو؛ شپږ شپې پس به چې ښاپېری راغله، هر څه به سم شول، د کور نظام به دپخوا په څېر شو؛ دې او بچیانو به یې دپلار په کور کې څه نوې جامې هم پیدا کړې وې؛ لنډه دا چې ښاپېری شپږ کاله په پورتنی چاوکات کې ټیټه وچلېده، پس له شپږو کالونو یې یو قسم رواني تکلیف پیدا کړو او سر به یې رېږدېدو کله، کله به یې یو لاس او خوله هم کړېدل، خو بیا هم ښه وه، څه زما، څه د کور د نورو غړيو دفشار او تهدید په زور یې تر خپل مخکنی مسولیته رسېدگي کوله، ان تر دې چې یو کال بل هم تېر شو، اګر چې یو ځل یې دپلار کره

د شپو په وخت کې پلار دوا هم پرې کړې وه، خو بڼه نشوه مرض يې لا پسې زیات شو؛ نور يې نو دکور تر ټولو چارو پخوا غوندي په وخت او منظمه رسيدگي نشوای کولی، که څه هم دتهديداتو فشار د مخکې په پرتله څو چنده پرې زیات شو؛ هر چا به دمکرجني گيدرې ناره پسې کوله، خو گيدرې بيا هغسې منډه ونه کړه، حتاله خپلو ماشومانو يې هم لاس واخيستلو، بېر سر ونه، خیرن پیرن به گرځېدل، کامل يې په وړاندې تغیر وکړو، هغه خبرې ترې ولاړې، څنگه چې مخکې به يې دکور دنورو کارونو سره سره دخپلو ماشومانو نظافت، تربيه، او صحت ته پام کوو، له هرې موقع نه په استفاده به يې الف، ب، ت... ورته بنودل، سپاره به يې ورته وپله؛ يعنې کاملاً يې رنگ بدل کړو، موږ له هرې لارې کوشش کوو، چې بېرته يې مخکني حالت ته وگرځوو، يوه به وپل ډاکتر ته به يې بوځو، بل به وپل نه مکر کوي ناروغه نه ده، چا يو څه وپل، چا به بل څه؛ خو تر څو چې يوې ټول منوونکې پرېکړې ته رسېدو ډېرې شپې ورځې نورې هم تېرې شوې لا تېرېدې، تردې چې يوه ورځ موږ ټول په برنډه ناست وو، چای مو څښلو، گپه مو جوړه وه، بناپېری تر برنډه لاندې دنې بېخ کې لوبښي مينځل، يو وخت دلوبښو شرنگو او پرونگ جگ شو؛ چې ورومو کتل بناپېری دلوبښو منځ کې راښکته وه، سريې ونې ته ورڅېرمه؛ دغوړو

اوبو ډنډه کې ایښی و. ورترف مې کړل؛ په غېږ کې مې راواخیسته، په برنده مې واچوه، خټې مې یې له مخ نه پاکې کړې، مور مې غږ وکړو: یخې ابوه پرې واچوئ، ضعف یې کړی، ښه کېږي! دمور د امر سره سم خو کوزې اوبه مو پرې واچوې، لنده خوشته مو کړه، خو راپه حال نشو، لا یې په خوله سپین کپ ودرېدو، رنگ یې تور او شین کېدو؛ بله چاره نه وه، زموږ گونډې ډاکتر ادريس ته مې زنگ ووهلو؛ خیر د یوسي ډاکتر په منډه ځان راوړسوو؛ چې ښاپېری یې ولېده وپل یې:

- وضعیت یې ښه نه دی، عاجل یې یوې مجهزې شپفاخانې ته ورسوئ؛ مایل مې تیار لاس کې وو؛ د داود استاذ نمبر مې اوکې کړه؛ موضع مې ورسره شریکه کړه؛ کور یې ودان پنځه دقیقې نه وې وتلې چې له موټر سره یې راوړسېدو؛ زر، زریې چوکۍ چپه کړې، ما تر ښاپېری غږ لاندې کړه موټر ته مې دننه کړه،

د زنانه پایوازې لپاره مې د کاکا ښځې ته غږ وکړو؛ د کاکا ښځه له یوې خوا د شپفاخانو په قانون او رواج پوهېده؛ بل خوا یې کابلۍ ژبه فارسي زده وه. اګر چې ماسره بېخي نه وه جوړه، مګر ښاپېری ډېره په ګرانه وه؛ ډاډه وم چې راسره ځي.

لمړي سر کې يې چې کیسه ذکر شوه، دا مې دهمغه زنجو کاکا بنځه وه؛ ما به کاکا ناوې ورته وپل. خو په هر حال راحم خپلې خبرې ته؛ موټر حرکت وکړو، کاکا ناوې دښاپړۍ سر په خپل زنگانه تکیه کړو، زه يې هم تر څنگ ناست وم؛ تر دښتې ټوپ تېر شو، دورانې ته نارسيده موټر جمف وکړو؛ دښاپړۍ له سره تاو ټيکړی وښویدو؛ په ککره کې يې ديوې روپۍ په اندازه يا څه زیات دسر سپين پوست ښکاره شو، وینسته ترې ختلي وو؛ کاکا ناوې ماته وکتل و وپل:

- دا کار ستا دی؟

ومي وپل:

- نه، خدايزده چا پرې شکولي؛ دکاکا بنځې خپل پلو وړ پورته کړو؛ اوبنکې يې پاکې کړې، نور يې غږ ونکړو.

لنډه دا چې ساعت، نیم ساعت وروسته کابل ته ورسېدو؛ د دارلمان په سرک پراته د استقلال روغتون عاجل شېبې ته مو وړ دننه کړه، ډاکترانو عاجل خپلې څېړنې پیل کړې؛ يوې ډاکترې چې اوکسيجن ورته بسته کول، کاکا ناوې ته مې يې مخ وړ واړوه کړل يې:

- مور دې ده؟

کاکا ناوې په ډکو سترگو، ورغبرگه کړه:

- نه بېچاره مې دلور په ځای ده، هسې مې مور غوندي بڼکاري.

تر اوکسجن او سيروم بسته کېدو وروسته سرطبيب ووبل:

- ترڅو د معایناتو نتیجه راځي مریض مو د عاجل بستر پنځم اطاق ته

یوسوئ، د ډاکتر د امر مطابق پنځم اطاق ته ولاړو؛ بڼاپېری، مو له تذکری،

نه چپرکت ته پورته کړه، ما د چفرکت له یوې، کاکا ناوې له بلې خوا

د بڼاپېری تر څنگ لږ لږ ځانونه ورتکیه کړل، بڼاپېری لا همغسې بې حاله

پرتله وه، په تندي یې څاڅکی څاڅکی خولې ولاړې وې، کاکا ناوې خپل

د سکول ته لاس کړو، کاغذي دسمال یې راوښکو، د بڼاپېری خولې یې

پرې وچې کړې، تقریباً یونیم ساعت ووتو؛ ماښام وو؛ غوښتل مې بهر

چېرته لمونځ وکړم؛ چې راجگ شوم په وره کې ډاکتر په مخه راغلو دری

څلور ورقي کاغذ؛ یو دکپړی عکس یې لاس کې وو؛ وبل یې:

- د بڼاپېری پایواز یې؟

زر مې ووبل:

- هو

راغبرگه یې کړه:

- په خواشني سره مریض مو جگرخون شوی عصبي سقطه یې کړې،
د علاج وړ نه دی، خو ترڅو چې ساه پکې شته همدلته دې وي.

خدای ج شته د ډاکټر خبرو سخت بد تاثیر راباندې وکړو، واپس راتاو
شوم، چې کتل مې د کاکا بنځې خپل اننگی دښاپېری په اننگي ایښی وو،
ژړا یې ستوني کې بنده کړې وه، غټې غټې سلگۍ یې کولې،

زما په لیدو یې سر راپورته کړو، ووبل:

- اوس دې زړه ښه شو؟ په خویندو او عمه گانو دې هم زېری وکړه!

غږ مې ونه کړو، پټه خوله له اطاقه ترې راووتلم؛ کور ته مې زنگ وکړ؛ د
ډاکټر خبره مې ورته وکړه؛ ترڅو د جنازې تیاري ونیسي، خلاصه همغه د
ډاکټر خبره شوه؛ د شپې تر یولسو بجو ژوندی وه، په یولسو بجو یې درې
څلور سلگۍ وکړې، دښاپېری ختمه شوه، لنډه به یې وایم، سهار وختي مو
جنازه دکور په لوري بار کړه؛ ترڅو رسېدلو د جنازې ټول ترتیبات نیول
شوي وو؛ دښاپېری پلارگنۍ هم رارسېدلې وه، بلاخپره جنازه وشوه،
دښاپېری جسد موی یې خپلې پلارگنۍ ته تسلیم کړو، موټر په روانېدو
وو؛ په جنازه پسې راغلې بنځې زمونږ له دروازې وتلې ژړل یې، دښاپېری
مور غږ پرې وکړو:

- مه ژارې شکر چې ددې دوزخ نه مې کلمې راټولې شوي.

دنبخو د ژړا غږ لا جگ شو، په ژړا ژړا موټر ته وختې ولاړې.

زموږ مېلمانه هم کرار کرار ولاړل، تر يوې هفتې مې دومره پام نه وو. پس له يوې هفتې مې ورځ تر بلې زيات د بڼاپېرې کمې احساسه وو، د زمان په تېرېدو سره، هغه دکورنۍ نجينې چې بڼاپېرې مې ترې قربان کړه، ځينې يې واده شوي خپل خواږه ژوندونه يې پيل کړل؛ څه يې چې پاتې وې، هغو په مخ بل پوست هوار کړو، د بڼاپېرې د وخت اخلاق او نزاکت يې پاتې نه شو، حتا تردې چې د (شيرين آغا) په ځای به يې (شين آغا) غږ راپسې کولو؛ بلاخيره خبره ان تردې راورسېده چې د مهمانخانې تر څنگ يونيم اطاق ته يې د خپلو وړو يتيمانو سره را بېل کړم، اتې مې بلکل چا په طرف هم نه راکتل، هر څه يې راپرېښودل، د ځان سر بېره، د وړو بچيانو خدمت مې په خپله غاړه شو، د سرگړولو ته نه وم وزگار.

تاسو باور وکړئ، هغه بوتان مې چې بڼاپېرې به په هرو دوه درې ورځو کې يو ځل رنگول، نيم، نيم من خاورې مې پکې کشکولې؛ د جامو و طو خو مې له سره نه پېژندو، هغه بچيانو مې چې سپرې وکړې؛ او همداسې ډېرې نورې کيسې چې دلته يې يادول مناسب نه گنم شرم دی، تيره به پرې کېږدو. خو صحيح عقل مې هغه ورځ سر ته راغلو چې حاوېلی منځ کې

ناست وم، د زوی له مرداری ډک پارتوگ مې مینځلو، هاخوا کړکی ته مې
چې پام شو، د کلا بنځې له خدا راته شنه تې وې.

پای

{ په نشه کې تېشه }

يوې نجلی ته مې سترگې ووهلو، البته په داسې حال کې چې دځينو نورو ورځو په شان دا ځل هم له دندې وختي کور ته راغلم، خپل کورنی موټر کرولا مې د ټکسي په حساب، بنار ته د چلولو لپاره ويستلو، په لمړي قدم کې مې له خپلې استادگه (کارته سخي) له چاراهي يو درېس پورته کړو، د دارلمان په سمه کې د کيور روغتون په مخکې مې بنکته کړو، ددې تر بنکته کولو وروسته مې د بل درېس مندلو په پار موټر د همدې روغتون تر مخ د سرک په څنډه ودرولو، له موټر نه بنکته شوم، څو لحظې يې تر څنگ ولاړوم، واپس د موټر په سيټ کې کيناستم، شيشه مې ټيټه کړه، څه وخت وروسته مې هاخوا د روغتون د دروازې تر څنگ دېوال ته د پنډو ناستو بنځو او نرو مينځ کې يوې ډېرې بکلې نجلی ته پام شو، چې سترگې يې راکې خبې کړې وې، که څه هم تور عربي حجاب يې کړی و، سر تر پايه ټوله پکې پټه وه، يوازې دوې سترگې يې بکارېدې، خو يوازې همدې دوه غټو غټو، تور او سپينو پاکو بانورو سترگو يې د ټول بدن د خورا بکلانماينه گي کوله، دبلگې په بڼه، د ډاکتر نجيب الله د واکمۍ په محال مو که کومه مستنده ويديو کې د ميرمن بڼاپيرۍ نغمې سترگې ليدلې وي؟ يعني هغه وخت چې په جوش د

ځوانۍ کې وه، ممکن دا یې څه ناڅه په ځای تشبه وي، خو په هر حال، تر ډېره مې ځان نه پرې پوهولو، صرف دسترگو تر کونجو مې څارله، نجلۍ هېڅ بلخوا سترگې نه اړولې، د څه وخت تر تېرېدو وروسته راجگه شوه، ماته په کتو، کتو، نژدې مې تر څنگ تیره شوه، وړاندې له یوې کراچۍ نه یې د لسو که پنځو روپیو څه شی راواخیستل، واپس راوگرځېده، بیا هم په ما دنظر ساتلو سره مې تر څنگ تېره شوه، په همغه خپل ځای یې کیناسته، خو لا یې هم د یوې ثانیې لپاره سترگې بلخوا نه اړولې، کرار کرار یې زما وینه هم گرمه کړه، بلاخیره مخ مې ورواړو نیغ په نیغ مې سترگې ورسره وجنگولې، نجلۍ زر بنکته وکتل، د خلي په وسیله یې د ځمکې په ټومبلو ځان مصروف کړو، نور دې د سترگو تر کونجو څارلم، تر څو چې ما ورته کتل، دې سترگې نه را اړولې، کله به چې زما پام بل خوا شو، دې به بیا تر نظر لاندې ونيولم، چې بیا به مې وروکتل، دتیر ځل په شان به یې بیا هم ځان هاخوا دپخوا غلط کړو، چې گویا زما خو تاته هېڅ پام هم نه دی، له دې وروسته بیخي بنکاري شوه، مابه چې مزې لږ ټکان هم وخورلو، دې به زر خپلې سترگې بلې خواته واپړولې، تر څو زه یې ونه وینم چې ماته یې کتل، بل ځل ما هم له چل نه کار ورته واخیستلو، تر ډېره مې خوشې کړه، هېڅ ځان مې نه پرې پوهولو، خو د مخکې ولاړ بل

موټر په شیشه کې مې تر تقيب لاندې وه، کله چې بڼه راکې غرقه شوه، زر مې مخ ورواړو د سترګې په سترګې ورلګېدو سره سم مې يو بڼه کلک سترګک ورته ووهلو، خو دا ځل سره د سترګک نجلۍ هېڅ سترګې بلخوا وانه رولې، تر ډېره يې سترګې زما په سترګو کې پاتې وې، حيران حيران يې راته کتل، ډېر وروسته يې خپل نظر ورته ول ګرځول، هاخوا د ماشومانو د لوبو په لور يې سترګې واړولې، ما لا هم تقیبوله چې بيا هم راګوري يا کوم بل عکسل عمل بڼې، کنه؟ په همدې جريان کې دروغتون دروازه خلاصه شوه، روغتون ساتونکي خلکو ته د روغتون داخل ته د ننوتلو اجازه ورکړه، ډله نر او بڼې پرې ور روان شول، نمورې نجلۍ له گڼې گونې لږ راګوښه شوه، د يوې شيبې لپاره يې د پخوا بڼه نيولې وه، ټول خلک يې تر مخ کړل، دا له اخيره پسې شوه، په دې سره ماته هم بڼه موقع په لاس راغله، دروازي ته نارسیده، چې غالباً له مانه د دونيم، درې مترو په اندازه لرې وه، له شانه مې غاړه پسې تازه کړه، پرله پسې مې بل ټوخی پسې وکړو، نجلۍ مخ راواړو زما په خوا راروانه شوه، بڼه نژدې راغله تقريباً د نيم متر فاصلې په لرلو سره، په داسې حال کې چې زه تر جويچه د پخوا د سرک په څنډه د موټر په سيټ کې ناست وم، دا هاخوا پياده رو کې مخامخ راته ودرېده، بڼه په جرات او حوصيله يې کړل: قربان دې شم

زما ورور یې ولاړ شه خپل کار دې وکړه، فکر کړم زما له درته کتلو دې غلط برداشت وکړو، خو داسې نه ده، تاته په کتلو ځکه سترگو واکه رانه واخیستو، تېر کال همدا شپې ورځې مې کت مټ، ستا په قد، ستا په رنگ روغن، ستا په څیره یو ورور شهید شو، همدا یو ورور مې لرو، نورې یې سترگې له اوبنکو راډکې شوې، ژړا پرې زور شوه، خبرې ترې ولاړې، د حجاب پیڅکه یې ورپورته کړه، تخته یې سترگو ته ونېوله، یوه شیبه ځای په ځای ولاړه وه، غټې غټې سلگۍ یې وهلې، که څه هم بښنه مې هم ترې وغوښتله، خو خدایزده ستونی یې سلگیو بند کړې و، که وایې نه ورېدل؟ غږ یې ونکړو، بلاخیره په همدې سلگیو سلگیو کې یې مخ رانه واړو روانه شوه، چې واقعت شي زه یې هم ډېر سخت بې خونده کړم، هېڅ ځمکې ځای نه راکولو، سربیره ددې چې له نجلۍ سره د مصروفیت په جریان کې مې د موټر د خرابۍ په بهانه دوه درې درېسه هم ځواب کړې و، خو له دې وروسته هم نور کار خوند نه راکولو، اتې له هر څه تېر شوم، موټر مې راوگرځولو، پښه مې پرې ټینګه کړه، په یوه ټاپ کې د دارالمان له ساحې راووتلم، مستقیماً کور ته راغلم، څه مې په نجلۍ زړه بد و، څه مې د خپلو هېوادوالو خویندو میندو په وړاندې د داسې پست او بی غیرته چلند اختیارولو باندې خجالت وم، ځان مې د

خورا چیتې انسانانو له جملې محسوسولو، تر ډېره وخته مې د خولې
خوند داسې خراب و، لکه د ټولې دنیا مرداري مې چې....

پای

{ ناروغ دې حمل لري }

پس له دوه نیمو کالونو د سعودي عربستان له سترې او سختې مزودې کور ته راغلم، ولې څنگه مې چې طمعه لرله، دکورنۍ له خوا مې هسې هرکلی ونه شو، د هیچا په خوله موسکا او څېره کې مې خوشحالي ونه لیده، د مجبورۍ له مخې صرف هغه سترې مشي او ځینو یې په لنډو کې ورپسې دوهمه دودیزه د حال احوال پوښتنه هم وکړه، نور یو قسم خاموشه خاموشي کور کې خوره وه، څه پیسې او توحفې مې چې راوړې وې، هم خاص استقبال یې ونشو، بلخوا مې میرمن (هوا) هم ډېره سخته ناروغه وه، کېده یې پرسېدلي و، پښو کې یې هم لږ، لږ پرسوب ښکارېدو، وضعیت یې پوره خراب و، اما زه په ټول کې د کور عمومي اوضا ته فکر وړی وم، کله به مې په ځان شک شو، چې گویا ما خو به هم داسې کوم عمل نه وي کړی؟ ترڅو کورنۍ مې له ما خپه وي، یا به مې زړه کې راتېره شوه، هسې نه نژدې دوستانو کې څوک مړه وي، له ما به خبره پته وي، هوا مې ډېره وپوښتله هېڅ راز یې په لاس رانه کړو، اصلاً د ناروغۍ له وجې یې خبرې نشوی کولی، خو عین حال کې دومره ناروغه هم نه راته ښکارېده، داسې شک کېدو، لکه له ما چې څه پتوي، یا کلکه رانه مروره وي، لنډه دا چې تریوې شپې زیات مې دا وضعیت ونشوی زغملی، جگ

شوم د کورنۍ ددې خاموشۍ او خفگان د علت پوښتلو او یو ښه ډاکتر ته د هواد بولو د مشورې په پار مې د مور څنگ ته ورغلم، دې ته مخامخ پوښتی ته کیناستم، مور مې له خپلې مخې نه د منو قاب راوښویو، کړل یې: منه پوچه کړه، یوه مې ترې راپورته کړه! د منې خوړلو په محال مې ورته کړل:

- مورې! ددې کور اوضاع بېخي تغیر کړی، د هر یوه په څېره او سترگو کې خورا خفگان او مایوسي ښکاري، خیرت خودی؟ په دې سره مې د مور رنگ تور او شین شو، خو لحظې ساه نیولې وه، بلاخیره زمانه د پټ کړي، ډک زړه براس ته یې مخه ورکړه، په چیغو چیغو ژړا یې پیل وکړو، لپه لپه اوبنکې یې یخن ته راتوېدې، همدې چیغو او ژړا کې یې کړل:

- افرین په مور کې چې تر اوسه ژوندي یو، ولې خریمې دې څه درته ونه وبل؟ واپس یې په خپل ځواب کې کړل:

- نه چیرې وایي، هغو به تاته هم له شرمه ځان په مکر او مریضۍ وهلی وي؟ پسې زیاته یې کړه: د پلار او نیکه درنه دروازه یې دې په غولو ولړله، دوست او دښمن ته یې سپک او سپاند کړو، بیا یې آسمان طرف ته د لاسونو په لپه کولو سره کړل: یا الله ج اسمان راوارتیرې، نور ژوند نه

غواړو، په کومو سترگو به په دې کلي کور کې ژوند کوو، په کومو سترگو به خلکو ته گورو...

زه هیران ورته ناست وم، همدې وخت کې مې کشر ورور جمال د مور چیغې او فریاد اورېدلی و، اتاق ته یې سر رادننه کړو، مور ته یې کړل: بس کړه مورې ډېره مه ژاړه فشار دې جگېږي، بیا یې ماته مخ راوړو:

- لالکه! ته راکه بېرون ته، مور پرېږده چې بېگه یې هم فشار ډېر لوړ و. پسې ورجگ شوم، مخامخ اتاق ته ننوتلو، مخکې تر کیناستلو مې ورته کړل:

- و وروره! دا څه کیسه ده؟

جمال کړل:

- ما کور کې وپلي و، چې دوې درې شپې لالک ته مه وایئ، ترڅو لږ دمه یې جوړه شي، ولې دا چې تاسو یې سر راپورته کړی، که رښتیا شي د پټېدو هم نه ده، له تېرو دوه میاشتو راپه دې خوا دې د بنځې (هوا) ټیمنگ بدل شوي و، ټوله ورځ به په خپل اتاق ننوتلې وه، نه د کور په کیسه کې وه، نه د ژوند، حتا ډوډۍ ته به هم نه راتلله، چې څوک به مې ورولبړل، بهانه به یې ورته وکړه، چې زه مریضه یم، نه یې خورم، نور به

مې غږ ونکړو، زړه کې مې وېل: څه خیر چې وږې شي، هغه آشیپزخانه ده،
 وبه یې خوري، شپې ورځې وې همداسې تېرېدې، ان تردې چې ستاله
 راتلونې څو ورځې مخکې مې یوه هندوانه راوړه، پتنوس کې مې ټوټې
 کړه، خدیجه مې ورو لېږله مور ته یې هم غږ وروکړو، دې ته هم ورغله
 ترڅو راشي هندوانه و خوري، خدیجه واپس زر ترې راغله په ورخطایي
 سره یې وېل: وریندارې ژړل وېل یې گېډه مې خوږېږي، پرسوب یې هم
 پیدا کړی، د هندوانې یوه ټوټه مې نیمه لاس کې وه، نیمه خوله کې، د
 خولې مې تېره کړه، د لاس مې بېرته پتناسه کې وچوله، سم د لاسه راجگ
 شوم، مور ته مې کړل: ځانونه مو تیار کړئ، ترڅو ډاکتر ته ولاړ شو، په
 منډه مې موټر راوستلو د جانیخیلو کلینیک ته د رسېدو سره سم مې ډاکتر
 مرتضا راپیدا کړو، بې نمبره یې نیستلو، معاینه خانه کې درې، څلور
 ډاکتران و، لمړی یې تبه او فشار وکتل، بیا یې د وینې او تلويزوني
 معایناتو پارچې راکړې، د وینې نتیجه لانه وه راوتلې، یوازې د تلويزوني
 معایناتو نتیجه مې ډاکتر ته راوړه، ترکتلو وروسته یې کړل: ناروغ مو
 حمل لري، ډیری بنځې د حمل په څلورمه، پنځمه میاشت دا ډول دردونه
 تجربه کوي، دوا درته لیکم، ددې سره بڼه کېږي.

دا خبره نه وه، ماوبل چې برق ونيولم، تر سترگو مې اوه رنگه سپرغي باد شول، نور نه په دوا پسې وگرځېدو، نه ډاکټر پسې، يو قسم دپوال په دپوال له کلينک نه راووتلم، ډرپور ته مې غږ وکړو، موټر يې راچالاند کړو، دا لا هنوز هم چونگېده نازونه او د سختو ناروغانو تمثيل يې کولو، فقط سيټ ته مې ورټيله کړه، په مخه راغلو، له همغې ورځې مو په کور ماتم جوړ دی، نه د چا ډوډۍ زړه ته کېږي، نه د چا په شونډو يوه خبره راځي، نه مو له کور وتلو ته زړه کېږي، داسې انگيرو لکه ټول خلک چې زموږ دروازي ته په موږ پورې د خندلو لپاره راټول وي، چکې وهي، که څه هم تر اوسه بهر نور څوک نه دي خبر، صرف کلينک کې نور ډاکټران خو خیر موږ نه پېژني، نه پوه شول چې دا حمل يې له چانه اخیستی؟ يوازنی کس چې موږ او تاسو بڼه په رسمیت پېژني او له دې پېښې خبر شو، هغه ډاکټر مرتضا دی، که نور هېڅ نه وي، خپلې ښځې ته خو يې هرو مرو وايي، ښځه يې چې خبره شوه، هغه سبالسو نورو ښځو ته وايي، میاشت کې ټول ولس خبرېږي، چې بېخي خبر هم نشي، زه فکر نکړم د چا وجدان يې دې ومني، ترڅو دداسې خریمه په وړاندې دې چوپه خوله پاتې شي، په بسته حراموني يې دې سترگې پټې کړي؟ دا چې ستا د راتلو غږ و او ستا ښځه ده، موږ هم ستا راتلو ته منتظر شو، نور ته پوهېږې او کار

دې، په همدې حال يې زغمې؟ طلاق ورکوي، دپلار کره يې ورشپړې؟ او که ماته اختيار راکوې چې دپرش مرمۍ يې ترسینه وباسم؟ ترڅو د کورنۍ نام، نښان مو هم په خپل ځای پاتې شي، موږ هم په هر مجلس کې، سر ټيټي نه اوسو، لکه ومو چې کړو، پاتې ژوند هم همداسې د نر په شان وکړو، حتا آینده نسل بنځي مو هم درس ترې واخلي!

يو ناخاپه د ورور له خولې دداسې عجایبو اورېدلو په ځواب کې حيران بريان پاتې شوم، په ټول بدن مې لکه مېړيان چې گرځي، غوږونو کې مې په تکراري بڼه يو قسم کړنگ، کړنگ آوازونه کېدل، نور مې هم وضعيت خورا غيرې نرمال لوري ته ولاړو، په عيني وخت کې جمال د ځواب رانه اورېدو په پار دوې سترگې خولې ته رانيولې وې، خوزه ونه توانيدم، چې دده دهيلې سره سم زر ځواب ورکړم او يا هم سم د لاسه د يادو کړو دريو نسخونه يې يوه ورته انتخاب کړم، تر دېره همداسې خاموش او فکر کولو کې پاتې شوم، دلته زما د ورخطايي، غوسه او غيرې نرمال وضعيت نه، شيطان ته هم موقع په لاس ورغله، د پراخه او سالم فکر کولو په ځای مې يې فکري مسير د هوا په وړاندې منفي خطسیر ته برابر کړو، زړه کې يې راوچول: افسوز په ما څومره گرانه وه؟ څومره باور مې پرې لرلو؟ ترڅو به مې چې اول دې ته وانخيستل ځان ته مې هېڅ شی نه اخیستل، د عربو په

بنکلو او ځوانو بنځو، نجینو پسې به مې ددې لپاره کتل، چې په تن
بنايسته جامې، بوټ، خپلې، ساعت، د سکول... یې صحیح کړم، ترڅو
د تللو په وخت یې هوا ته هم واخلم، مگر دا دومره کمصله وختله، چې نه
یې زما کورنۍ او دروازې ته وکتل، نه یې خپل درانه مور، پلار
همدارنگه تل تر تله درنې، باعزت کورنۍ ته وکتل او نه یې هم پخپله په
ما زړه وسوځېدو، چې د عربو په سختو سرو گرمیو کې مې ددې لپاره د
بڼه ژوند او بڼه راتلونکې جوړولو په پار شپه، ورځ په ځان یو کړي وه، له
سهار نه تر بېگا مې درنې، درنې مزدورۍ کولې، همداسې پرله پسې مې
یې په وړاندې د نفرت او کرکې وسوسې په زړه راوړېدې، د عصبانیت لور
ته تللم، همدا و، چې تر یوې بڼې شیبې چوف پاتې کېدو وروسته مې د
جمال په ځواب کې ورغبرگه کړه:

- افسوز زښته زیاته راباندې گرانه وه، که ټول کور ته یې اور وراچولی
وای، زه به بیا هم ددې په طرف ولاړوم، ولې بیا هم که بېخي تر زغم
اوبښتې وی، هر کله چې د خاوند او بڼې ترمخ تر کور دننه ستونزو،
فکري مخالفتونو، تاوتریخوالي یا نورو مشکيلاتو له کبله خبره یو د بل
تر زغملو واوړي، په هغه صورت کې یې بڼه حل لاره، په اسلامي شرعي
طریقه د دواړو جانبو د ټولو حقوقو په مرعات کولو سره طلاق دی، اما د

داسې کمصل انسان چې له باور او ښو نه دې سوء استفاده وکړي، تا هم سپک کړي دوست او دښمن ته دې ټیټ سترگی کړي، کورنۍ دې هم سپکه کړي، ان خپلې دروازې مور پلار او وروڼو ته هم ونه گوري، د سپي په مرگ باید مردار شي، په مردارېدو سره یې، له خلکو اخیستی عزت واپس ورته راوگرځول شي، زه درسره موافق یم، دېرش مرمۍ یې ولې که شپيته، مگر د کوم چا سره یې چې مردار خورگي کړې، څوک دی؟ څه رنگه یې ددې لوړې کلا او دې دومره کور نه پټ تر خپلې بستري رارسولی؟ دا حال باید ترې واخیستل شي.

جمال راغبرگه کړه:

- بس ته ترې خلاص یې داسې به یې ټکي په ټکي درته پرې ووايم، خپل دین به یې لیدلی وي، زما به یې نه وي لیدلی، ته صرف راته کینه غوړ ورته ونیسه.

لنډه به یې وایم، جمال بېخي بېتابه او احساساتي و، زما د اجازه ورکولو سره سم د همدې ورځې په، ماسبنین مویې کاظم ماما ته زنگ وکړو، ورته کړل یې:

- ماما د مور مې دا دوې ورځې فشار یو څه لوړ شوی، دوا ه هم خوري نه پرې لگي، ما دېر ورته ووېل چې یوه شپه ستاسو کره درشي، ترڅو

وکرځي، لږ به یې وینه جریان پیدا کړي، څه به یې فکر په بله شي، انشاءالله ښه کېږي، خو زما نه مني، وښه ته یو زنگ ورته وکړه!

نمورې ماما مې په مور گران و، د زنگ ورته را کولو سره مې مور په وینستو گمنځ راوخیسته دتلو تابعه یې و نیوله، جمال خدیجه او منوره هم پسې اشتهفی کړې، په دې سره یې ښه زمینه مساعده کړه، کور یوازې زه، جمال او هوا پاتې شو، جمال مازیگر بالاخانې ته وختلو تر ډېره یې ټک او ټوک راتلو، چې کتل مې د څاه د رېنونو نه یې د وهلو لپاره دوې متروکې جوړې کړې وې، رابنکته شو، ماښام تر لمانځه وروسته یې ډوډۍ راوخیستله، زما زړه ته نه کېده، خو بیا هم یو دوې گولې مې وخوره، دسترخوان یې ټول کړو، د دېوال خواته یې واچولو قاب او کاسه یې له پاسه پرې کېښودل، سم له واره پورته شو، لاس یې ورجگ کړو، د الماری له سره یې تفانچه او یو غټ برچې ته ورته چاقو هم راوخیستل، نور یې ماته کړل: لالکه! راکه ددې په خاندان کې..... چې دا خریمتوب او مستي یې اوس تر..... پرې وباسم، ډېر پوچ ښکځل یې وکړل، پسې زیاته یې کړه: خو بیا بله رنډۍ د خپلو کورنیو د عزت سره داسې لوبې ونکړي، نه چاته داسې د بې غیرته فکر ونکړي. له څه وپلو پرته زړه نا زړه پسې ورپورته شوم، سترگې مې له اوبنکو راډکې شوې، چون یو خوا مې

تر دې دمه چرگ نه و وژلی، نه مې یې جرئت لرلو، انسان خو پرېږده، ولې نن د مجبوری له مخې سل سلنه کلک ورته وتړل شوم، بلخوا له دې واقعي هاخوا هوا د بې جوړې ځوانۍ لرلو علاوه، ډېره مینه ناکه او با وفا نجلۍ وه، د ورسره تیر کړي ژوند په لړ کې راسره کړې نیکی او راکړې مینې یوه، یوه صحنه یې ذهن ته راتلله، واقعاً له نورو انسانانو نه جلا څوار بنایسته ځانگړنې، مثبت فکر او پراخه حوصیله الله ج ورکړي و، همدارنگه په لمانځه، اوداسه کې ډېره تکړه وه، حتا د سهار د لمانځه په محال به یې له ماسره هم تل لانجه وه، خدای ج شته زه د سهار په لمانځه کې تمبل یم، له خوبه نشم بیداریدی، هوا به بار بار وپل جگ شه، اوبه مې درته تیارې کړې اودس وکړه، جگ شه ناوخته شوه، جگ شه قضاء دې کړو، دا چې ډېره به شله شوه، اخیر به مې بې آبه کړه، څو لحظې به غلې وه، بیا به راغله په تندي به یې ښکل کړم، اننگی به یې په اننگي راکېښودو نور به یې زاری شروع کړې، خیره جگ شه اودس وکړه، لمونځ قضا کړي، بېدمازي انسان بدبخته کوي، د کور برکت ورسره ځي، همدارنگه له بېلابېلو لارو یې کار اخیستلو، اخیر به یې جگ کړم. له دې سوا د ضرورت په وخت له کورنه د وتلو په محال به یې ډېر ښه حجاب مرعاتولو، خو سربېره ددې چې پرله پسې بنایسته ځانگړنې یې په ذهن

راورېدې، سترگې مې یې راډکې کړې، عین حال کې مې زړه کې راتېده:
که رښتیا دومره ښه نجلۍ وی، بیا یې دومره لوی جک ولې وهل؟ حتماً
دا هر څه یې زما په وړاندې تمثیل او ددې لپاره یې کول، ترڅو زما په سر
خولۍ کېږدې، باور پرې وکړم، نه یې کور کې قید کړم، نه یې وڅارم، تر
هغو چې خپل عاشق او ورسره مزو، چرچو ته اسانه لاس رسې ولري، لکه
لرلی یې چې دی.

خو په هر حال جمال مې تر مخ و، اتاق ته ورننوتلو، زه وره کې پښه نیولې
شوم، اتاق ته د جمال په ورننوتلو هوا خبره نشوه، څنگه چې پرته وه،
همغه شان پرته وه، زموږ په گومان لا یې هم د سختې ناروغۍ او بې حالۍ
تمثیل کولو، اما جمال د ورنژدې کېدو سره سم ملا کې په لغت ووهله،
نجلۍ په خفه غږ د الله فریاد په کولو سره، مخ راوگرځو، سترگې یې
راړنې کړې، د جمال په لیدو یې، ټیکري پسې منگولې واچولې، د
راجگېدو هڅه یې وکړه، خو لکه ښه د کالونو سخت او بې سیکه ناروغ،
په ډېر زور تر یوې اندازې راجگه شوه، لا پوره نه وه، راناسته بله څپر یې
ورکړه، واپس ولوېده، پسې ورتیت شو، وینستو کې یې لاس ورواچولو
راجگه یې کړه، په شاته دېوال یې ورووهله همداسې تخته یې ورکېنوله،
نجلۍ په ورخطایۍ او تکراري ښه فقط یا الله ج یا الله وېل، جمال تفانچې

ته مرمی ورتېره کړه، میل یې په تندي ورکېښودو، ورته کړل یې: خوله دې بنده کړه، چنگ او فنگ دې پرېږده، چې رښتیا دې الله ج په یاد وی، له ځانه به دې خریمه نه جوړوله، حرامونې به دې نکړل، نور دې مکر او نازونه نه چلېږي، دوی خبرې درته کوم، ښه یې واوره! ایاد سوتی په زور اقرار درباندي وکړم، که خپله یې کوي؟ دا حرامونې دې له چانه په کېده شوی؟ زما او له دې دومره کور نه پتې دې څه رنگه رابطه ورسره نیوله؟ څرنگه دې راوستلو؟ دلته دې راوستلی؟ د پلار په کور کې دې ورسره یو ځای شوې یې؟ ته وروتلې یې؟ څه کیسه وه؟ هوا په بې انرژۍ لږزانده غږ ژړا کې وپل: په خدای، په قران که مې هېڅوک لیدلې وي، یا د چالاس راباندي لگېدلې وي، جمال په کاذبه موسکا او تمسخر ورته کړل: ښا بیا نو حتماً شپاله (غوجل) ته ننوتلې یې په خره دې ځان ډډ کړی، له همدې سره یې رښه متروکه ورته بنده کړه، په ټول زور سره یې پنځه، شپږ متروکې په سر، سر ووهله، چې وار به یې پرې وکړو، تر ټول سر، مخ، غاړه به یې تاو شوه، له پوزې یې د وینو تر شو، د یوه غوږ نه یې هم وینې راروانې شوې، چون د متروکې دلمړي وار سره یې لښتۍ هاخوا والتله، فکر کړم د همدې لښتۍ د نلکې سره یې غوږ راوشکېدو، خو په هر حال مخ، غاړه، سر کالي مالي یې ټول په وینو سره پره شول، د نجلی چیغې او

فرياد جگ شو، خو دومره هم نه چې تر اتاق ووځي، يايې گاونډيان واورې، له پنځو شپږ متروکو وهلو وروسته، جمال د تيارسي په حالت کې دمه ونيوله، يو ځل بيا يې غږ پرې وکړو: حال وايې کنه؟ نجلی فقط وای الله، وای الله چيغې وهلې، بيا يې دوهلو شروع پرې وکړه، زه له ماشومتوبه د وینو سره، حساسیت لرم، په لیدو مې يې رزه نښه نشي، ضعف راباندي راځي، ترې راشاته شوم، نور مې نه لیده، صرف، ددې چيغې او د متروکې سرپار مې آورېدو، کله به جمال هم غږ پرې وکړو: وايې کنه؟ بلاخپره نجلی له چيغو ولوېده، لکه څاروی چې د حلالولو په وخت نیم دمې شي، له مری نه يې يو قسم وهم ناک خرهار راوځي، پس، پس يې همداسې يو نیم خخخخ، خخخخ غږ راوتلو، ان تردې چې دا غږ يې هم ورک شو، يوازې د متروکې سرپار او دجمال ستمار مې اورېدو، وضعیت مې نښه نه و، په زړه مې گرمي گرمي راتلله، له دهلیز نه هم، بيخي حویلی ته راووتلم، ترڅو هېڅ غږ هم وانه ورم، تقريباً لس، پنځلس دقيقې وروسته، جمال له کړکۍ نه غږ راوکړو، چې ورغلم هوا ختمه وه، په وینو لاندې وینسته يې په مخ راخواره و، کمپس يې له ښکته نه، سينې ته ورتول شوی و، گېډه او ملا يې لوخ و، د هرې متروکې په ځای کې سرې وینې راخوټېدلې وې، يوه پایڅه يې هم شکېدلې وه، تر ورانه پورې

یې پنبه بنکارېده، دا هم له ډېرو وهلو نه تکه توره او شنه وه، څاڅکی څاڅکی وینې پرې ولاړې او روانې وې، پکې پاتې جامې یې هم په وینو لنډې خوشتې، په بدن ورچسپېدلې وې، تر څنگ دېوال ته یې هم زیاتې وینې باد شوې وې، تر نیمايي سور پور و، څنگه مې چې سترگې پرې ولگېدې، زروا پس راووتلم، د زیات لیدو تاب مې یې نه لرلو، جمال یې هم وسایل راټول کړل راپسې راووتلو، حویلی کې یې راته کړل:

- کورنۍ ته یې زنگ وکړه، چې په همدې شپه کې یې یوسي، خو دا چې مور، پلار، وروڼه یې ډېر درانه او ښه خلک و، شخصاً له ماسره یې ډېرې نیکۍ کړې وې، یو خوا خوی یې په لمړي سر کې د هوا ولور بېخي رانه وانه خيستلو، حتا د واده مصارف یې هم له ځانه وکړل، بلخوا پس له واده به چې کله ورغلم زښته ډېر قدر به مې یې کول، هېڅ مې نشوی کولی چې دلور د وژلو خبر یې پرې وکړم، اخیر مې ځان ته خپله ډاډ ورکړو، زړه کې مې وپل: څه نو که انسانان وي، غیرت لري؟ تنها زما او زموږ د کورنۍ سپکه خو نه ده، ددوئ هم اولاد دی، ددوئ کورنۍ، خپل مور، پلار وروڼه یې هم سپک کړل، باید په مرگ یې خوشحاله شي، همدا و، چې اتاق ته ننوتلم مایل مې له چارچ نه راخلاص کړو، پلار ته مې یې زنگ

ووهلو، سپمکارت مې نوی و، له مسافری نه په راتلو مې هم نه و خبر،

شماره یې ونه پېژندله د اوکې سره سم یې کړل: بلې سلام علیکوم!

- وعلیکوم سلام کاکا بنه یې پخیر یې!؟

- الحمدالله بنه یم، تاسو بنه یی، وبنه ومې نه پېژندې څوک یې؟

په لنډو کې مې ورغبرگه کړه:

- کمال یم، هوا مړه ده، پسې راشئ!

په جگ غږ یې کړل:

- هوا!!

په همدې سره مې تماس ورقطع کړو، نور مې ورسره اوږده نکره.

خلاصه که څه هم ځای لرې و، خو موټر یې خپل و، بلخوا تیز راغلي و، یو

ساعت وروسته یې مور، پلار او یو ورور راورسېدل د لور وضعیت یې

چې ولیدلو، ټولو چیغې کړې، مور یې د همدې لمړې چیغې سره پرې

ورولوبده ضعف یې وکړو، پلار یې تر غاړه لاس وړلاندې کړل، دڅو شیبو

لپاره یې په همدې مړینې راکېنوله، سر یې په خپله سینه پورې جوخت

ونیولو، دده سپینې جامې هم په وینو سرې، پرې شوې، تنډی یې د هوا په

ککره تکیه کړو، غټې غټې سلگۍ یې وهلې، سیل، سیل اوبنکې یې پرې

ورتویولې، ورور یې لمړی زر، زرد کمیس لمنه پرې راکش کړه، گېډه او ملا یې ورپټ کړل، شکېدلې پایڅه یې په پنبه ور آواره کړه، عینې حال کې یې د ژړا سره گډه کړل:

- قربان قربان زما مظلومي خورې مور و بښه، څه خبر و؟ چې دا به داسې ځناور وي، تا به داسې تیکه تیکه کوي، بیا یې تر څنگ گېناستلو، په وینو سره څپر یې د څو لحظو لپاره پخپلو دواړو لاسو کې ټینګه و نیوله، واپس راجگ شو، زه چې له بهر خوانه په کرکۍ ورولاړوم، مخ یې راوړولو کړل یې: ولې کفر یې که اسلام؟ دومره ظلم څوک کوي؟ له همدې سره راروان شو، تر وره راووتلو، زه آمده شوم، پوه نه وم، چې جنگ کوي، که زړه کې یې څه دي؟ خو نموري زما طرف ته بیخي راونه کتل، سلگۍ یې وهلې، حویلی کې د دروازې په لوري تېز روان و، غږ مې پسې وکړو، زما هڅه دا وه، ترڅو په آرامه یې پوه کړم، چې هسې مونه ده، وژلې، له کوم بل چا نه یې حمل اخیستی و، سبا یې حرامونې درته زېږولو، شکر و باسه چې ترې خلاص مو کړې، کنه هغه نوم به دې بیا چېرته وړلو، ولې هېڅ ځان یې پوه نکړو، همغه شان گړندی روان و، عین حال کې یې، بنکنځل هم کول، د خدای ج په عذاب اخته شئ، لعنت دې وي درباندي

جمال یې خبرې ونشوی زغملی، وړاندې د مورد اتاق له کرکی یې سر راویستلو، پسې نارې یې کړې:

- خوله دې سمه بنوروه، که درووتلم!

نور یې خه ونه وپل، خبره یې همدلته بنده کړه، خو هلک بیا هم هېڅ ځان پرې پوه نکړو، له دروازې ووتلو، د موټر د سلف غږ یې راغلو، لس پنځلس دقیقې نه وې وتلې، چې د رینجرو کوچ او پوغ شو، د امنیتي ملي مربوط عسکر راورسېدل، جمال چلاکي وکړه، د کلا له شانه د توت په راتېرو شاخونو باغچه ته واوښت، ځان یې ویستلو، زه یې ونیولم لاس یې تر شاه راولچک کړل، برقي ډنډې ورسره وې ډېر سخت یې ووهم، دلته هم ما غوښتل چې د هوا د وژلو لامل او گنا ورته ووايم، ولې د یوې خبرې اجازه یې هم رانکړه، جمال پسې یې هم کور په بل مخ راوړو ان د گاونډیانو کورونه یې پسې وکتل، پیدا یې نه کړو، زه یې راویستلم، د رینجرې باډی کې له چوکیو لاندې په غولي یې کېنولم، تر رینجر یو شمېر مسلح عسکر تاو، امنیت یې نیولی و، نور تر ډېره زموږ په کور کې و، تحقیقات او څېړنې یې کولې، چې کتل مې د طب عدلي اړوند یو سپین امبولانس هم راغلو، په ډېر لوړ آواز وهم ناک اورنگونه یې کول، په سر یې سرې او شنې اشارې ډېم او فول کېدې، عسکرود هوا جسد ورته

راویستلو، دوی هم راټول شول رېنجرو ته وختل، زما په سړيې توره خولۍ راکش کړه، حرکت یې وکړو، لمړی یې د امنیتي ملي تحقیق خانې ته یوړم، دلته ډېرې سختې شکنجې او وهل هم و، پس له پنځلسو ورځو د طبي عدلي روغتون نه د هوا د معایناتو او څېړنو نتیجه راغله، لیکلي و: د افغانستان اسلامي جمهوریت د عدلي طب د دقیقو څېړنو او معلوماتو له مخې د مرحومي هوا نومي مېرمنې په رحم کې ماشوم نه، بلکې تېمور دانه وه، په عوض ددې چې عاجلي یې جراحي او اساسي درملنه شوې وي، برعکس ډېر سخت ظلم ورسره شوی، تر خورا وحشت ناکو شکنجو لاندې وژل شوې. د عدلي روغتون ددې راپور په رارسېدو سره، علاوه ددې چې په خپل ظلم او د هوا په مظلومیت مې زښته ډېر وژل، عسکرو هم بلا سخت ووهم، نور یې دوسیه داته جوړه کړه، محکمې ته یې معرفي کړم، لنډه دا چې محکمې او له لکه افغانۍ نغدي جرمه رانه واخیستله، یوویشت کاله یې قید راته ولیکلو، د څرخي پله زندان ته یې ولېږلم، دوې میاشتي وروسته زندان کې خبر شوم، جمال هم د ترکی په مرز کې پولسو نیولی و، ډېر سخت یې وهلی و، لاس او پښې یې ورمات کړي و، له همغو وهلو نه مړ شوی و، کوم دلارې ملگري یې چې زموږ کورنۍ ته حوال ورکړې و، په خبره یې جسد یې هم له دوی نه همغه غره کې پاتې شوی و،

والله علم چې بیا به چا خاورې پرې اړولې وي، که به حیواناتو یا مرغانو خورلی وي، خلاصه ورور، هوا، اوه لکه افغانی، د سعودی وېزه هرڅه مې له لاسه ورکړل، خپله هم تقریباً عمري قید راباندې وختلو، د خدای ج په بدبختیو بدبخته شوم، د څه وخت په تېرېدو سره، مې د مور او خویندو سره ماماگانو خپله وسه کوله او د گاونډیانو، کلي کور په عشر او زکات پایېدل، ان تردې چې دوه کاله پس بیا هم همدې زندان کې خبر شوم، یوه خور مې خدیجه یې له غربت او لوړې په کلي کې یوه سپینږیري ته ورکړې وه، په داسې حال کې چې د نموري سپینږیري د واده شویو لورانو له اړخه لمسیانې زما د خور همزولې وې، بلاخېره تر اوه کاله زندان تېرولو وروسته، د اشرف غني احمدزي په مشرۍ د وخت جمهوري نظام د طالبانو لخوا سقوط شو، د نورو ولایتونو په شمول، د کابل د زندانونو دروازي یې هم د ټولو بندیانو په مخ خلاصې کړې، زه هم پکې ازاد شوم، همغه ورځ پس له ماښامه غلی کور ته ولاړم، د مور او کشرۍ خور منوره سره مې ولیدل، خدیجه ته د ورتلو وخت مې پیدا نه کړو، شپه مې وکړه، ورپدې چې دا ځل مې طالبان ونه نیسي، زندان ته مې خطا نه کړي، یوه دسپینو زرو گوتۍ مې لرله، غمي یې څه ارزښت لرلو، دا مې راوخیستله سهار وختي له کوره راووتلم، گوتۍ مې په لارو وپلورله، جیب خرڅ مې

پرې برابره کړو، لمړی نیمروز او له نیمروز نه ایران ته ولاړم، هلته مې هم چې راسته اچوله، چپه لوېده، یوه ورځ به په کار، پنځه ورځې به بې کاره وم، له بې خرڅۍ او زړه تنګۍ مې نور ساه په ختلو وه، څنگه چې په کار شوم، بدبختي څه کوي، لس ورځې کار مې وکړو، په یولسمه ورځ مازیکر و، په داسې حال کې چې په سپمټو ککر پکر لباس کار مې په تن و، سخت ستړی هم وم، پولس رانه تاو شول وې نیولم، خو لغتې او څپرې یې ووېلې، ولچک یې راواچول، موټر ته یې پورته کړم، پیسې میسې پاتې شوې، پنځه ورځې کمپ کې وم، دوه نیم زره تومن مې جیب کې و، هغه یې هم رانه واخیستل، شپږمه یې واپس نیمروز ته راواړولم، نیمروز کې یوه روپی هم نه وه راسره، چې تر کابلې او بیا تر خپل کلي پرې راغلی وی، حتا هوټل کې د شپې کولو، ډوډۍ خوړلو پیسې نه وې راسره، له دې کبله ډېرې شپې په نیمروز کې پاتې شوم، مزدوری پسې کړخېدم، خو کار نه پیدا کېدو، ډوډۍ به مې په ټوله سپین سترګۍ دې دوکاندارانو سره خوړله، یا به چې ډرپوران پرې غونډه و، وربه غلم ډوډۍ به مې ورسره وخوړله، کله به یې یو لس روپی راکړې، یوه نیمه ورځ به شل، دېرش روپی مزدوري پیدا شوه ډوډۍ به مې پرې وخوړله، د شپې له خوا به د بازار تر شاه پارک ته تللم، سلگونه متعادان پکې پراته و، اوله شپه مې

ډېر سخت یخ وشو، نژدې یې وژلی وم، سهار تر نهه، لسو بجو بېخي جگېدلی نشوم، یو معتاد مې خواته راغلو، کړل یې:

- خمار یې ځان دې درد کوي؟

ورغبرگه مې کړه:

- نه عمل نلرم، د شپې مې ډېر بد یخ وشو، اوس مې هم د ټول وجود بندونه کرغچ دي، نه خلاصېږي، متعاد موسک شو کړل یې:

- څنگه یې وژلی نه یې، په دې یخ کې بې موادو شپه کېږي؟ لږ لږ سردرنه وه، یعنی نشه کوه، چې وینه دې ټینگه شي، وجود دې د یخ مقامت پیدا کړي، کنه وژني دې، یا یو سپی پیدا کړه، د شپې یې په خادر کې درسره پټوه، سپی هم گرم دی، یخ دې نه ترې وهي، بیا یې کړل: خو سپی هم چې نشه نشي، نه درسره ځملي، زړه کې مې وپل: یا خدایه دا څه اورم؟ څه حالت ته دې راوستلم؟ خو په هر حال معتاد ته مې کړل:

- د موادو روپی نه لرم!

وېل یې:

- خیر دلته تر نیمايي زیات کسان نه مواد لري، نه یې پیسې، هر چا چې څکول په ډولۍ کې ورپټ شه، ډولۍ کې حصار دود دې دومره نشه کوي

چې شپه دې پرې تېره شي، د لاس په اشاره سره يې زياته کړه، که نه وي، هغه زما ملگري دي، بيا هلته راځه، په همدې خبره رانه راروان شو، ما ځان و خوځولو، پښې او لاسونه مې وښورول، د جگېدو هڅه مې وکړه، ډېر په سختۍ جگ شوم، لږ لږ چې وگرځېدم، بندونه مې خلاص شول، وږې وم، د ډوډۍ په غم خوړلو پسې بازار ته راووتلم، چې کيسه اوږده نشي، دا ورځ هم تېره شوه، ما بنام بيا پارک ته راغلم، تر ډېره مې مقاومت وکړو، خو څومره چې شپه پخپله يخ زياتېدو، بلاخپره ورخطا يې کړم، لحظه په لحظه مې وضعيت خرابېدو، ان تر دې چې لاس او پښې مې بې حسه شول، دا شپه تر پروني شپې ډېره يخه وه، زړه کې مې راتېره شوه: قسم ده که بېخي ژوندي ترې ووځي، بله لار نه وه، د معتاد د خبرې په تقيب، شاوخوا مې وکتل، معتادان خو ډېر سره ډولۍ ډولۍ و، زه د نژدې کثافت داني تر څنگ دريو معتادانو ته ورغلم، د زړو پلاستيکي گونيو ډولۍ يې جوړه کړې وه، له ډېرو خيريو او دودونو نه تکه توره شوې وه، کرار، کرار مې ددې دوو ترقات سرور دننه کړو، دوی چې وليدم، د معتادانو مې دا يو کار خوښېږي، خپلو کې ډېره ښه ملگري سره پالي او ډېر ښه نيت لري، هرې ډولۍ ته چې ورشي څوک دې نه منع کوي، نه پوښتنه کوي چې څوک يې؟ دوی هم چې زه وليدم، سره وښورېدل، ځای يې راکړو، نشه يې کړې

وه، اور يې ساف شوی و، خو لا هم له پاسه يې د سگریت په درې موادو نری، نری لوگی کولو، زه يې لمړی ډېر وټوخولم، خو لحظې وروسته مې د ستوني او سږو عضلات (غونډې) شل شول، دټوخي قابليت يې له لاسه ورکړو، کرار، کرار مې د زړه ضربان هم زیات شو، بلاخپره داسې گرم شوم، چې په همدې شنه یخ کې مې وجود خوله پرېښوده، له ډېرې گرمۍ مې ساه بندېده، غونډل مې له ډولۍ راووتل، نیشه وم، جگپدی نشوم شاته راولوېدم، لکه چې په پښه مې اور وشیندلو، معتادان په پوزو کې وغونډل، پښې مې يې دپخوا راتپله کړې، څه مې خپله ځان راوښویو له دوی نه یو متر رادې خوا شوم، څو شیبې پروت وم، نشه مې شیبه په شیبه زیاتېده، نور په ځان نه یم پو، خدايزده بې هوشه شوی وم

که ویده شوی وم، نه په شپه خبر شوی یم، نه په یخ، ان د ورځې لس بجې وې، چې سترگې مې راوغړولې، لا هم ښه نشه وم، طبیعت مې داسې برابر و، لکه د ټول جهان پاچا چې یم، زړه کې مې وېل دا نشې خو سم شی دي، معتادانو هسې له ځانونو ملنگان نه دي پسې جوړکړي، لنډه دا چې مازيگر مې نیشه والوتله، سم د لاسه یوه بله ډولۍ کې ورپټ شوم، بیا مې ځان نیشه کړو، حتا تردې چې څلور پنځه ورځې وروسته يې هسې تاثیر نه راباندې کولو، مجبور وم، چې هره شپه دوه، درې ځله ځان نشه

کرم، خلاصه لس ورځې وروسته به ټوله شپه په ډولۍ کې ناست وم، چې راوبه وتلم پنځه دقیقې وروسته به یخ ونيولم، واپس به ډولۍ ته ورننوتلم او که خوب به راتللو ډولۍ کې به هم نور نشوی کېناستی، بیا مې د سیمټو د گونیو یو ترفن پیدا کړی و، د یو بغلاني ملگري مې سپی و، همغه به مې راسره ترې لاندې څمولو، رښتیا هم سپیان ډېر گرم مزاجه دي، چې راسره پټ به مو کړلو، بیا به مو یخ نه کېدو، له تاسو دې پټه نه وي، د سپي سره د څملاستلو یو جالبه خاطره به هم درسره شریکه کړم، البته حیا دې وي، د نورو شپو په شان، یوه شپه بیا هم د بغلاني ملگري، مومن د سپي سره تر ترفن لاندې وېده وم، خر غټ کوټه سپی و، د شپې مې خوب لیدو، چې د هوا سره په تخت پروت یم، دخوب نازک ښکلی لباس یې په تن و، سپین سپین اندامونه یې ترې ښکارېدل، په ځنگ راواوښته، په اننگي یې مچو کړم، گورگوټی، گورگوټی څنې یې په مخ راولوېدې، بیا مې یې په سینه لاس راته کېښودو، ښکته د نامه تر غوټی یې، خپر کش راکش کړه، په دې سره یې زما احساسات هم راوپارول، ورو ورپه اړخ شوم، لاس مې پرې ورواچولو، ښکته پورته مې یې په اندامو کښولو، نرمه نرمه مې چاپي کوله، نوبت سینې ته راوړسېدو، تی مې یې په منگول کې ونيولو، چې پچک مې کړو، سپي راغپ وهل، خوله یې

راواچولنه، سترگې مې رانه کړې، چې گورم تر مایعو مې نیولی و، زر مې لاس راکش کړو، سپي توف کړل، همدې سره له ترفني نه ووتلو، زه خو دقیقي نور هم پروت وم، پخوانی ژوند، مور، خویندې، ورور، هوا او راسره مینه یې یاد ته راغله، کوم چې نیمه شپه خوب کې به په اړخ راواوښتله په مخ، غاړه به یې کلک، کلک مچو کړم، واپس به یې سر په بښت ورخطا کړو، په بل اړخ به ویده شوه تور څنې به یې په مخ او غاړه ورخوړې شوې، اوسني حال ته مې په کتو، دې یادونو بڼه ډېر وژړولم، خو په هر حال، نیشه مې الوتلې وه، بدن مې مړ، مړ درد کولو، پسې راجگ شوم، مومن او ملگرو یې ډولۍ جوړه کړې وه، زه هم پکې ورپټ شوم، لنډه یې دا چې نیمروز کې په همدې شان څه باندي یوه نیمه میاشت وخت راباندي تېر شو، په همدې موده کې مې زښته ډېر وزن هم له لاسه ورکړی و، وچ اسکلیټ رانه جوړ شو، خو بڼه و، بله ورځ له ایران نه یو لوی ټیلر موټر راغلو کاشیان او مزایق پکې بار و، دلته یې له هغو موټر نه رابښکته کول، یو بل موټر کې یې بارول، دا موټر کابل ته راتللو، ډرپور یې راته وپل: راشه موټر راسره بار کړه، روپۍ به درکړم!

ما ورته کړل:

- روپۍ مه راکوه کابل ته مې درسره بوځه!

موسکې شو، راغبرگه یې کره:

- سیت کې سپرې درنه بادېرې، کني بولې مې!

بیا مې ورته کړل:

- باډی، کې د کاشیان تر څنگ کېنم!

وېل یې:

- بیا نو سمه ده، راشه!

شروع مې ورسره وکړه، شپږ نفره نور هم و، ان تر نیمې شپې پرې اخته و، چې بار شو، د ډرپور سترگو ته مې سترگې نیولې وې، راته کړل یې:

- اوس ناوخته ده، سهار وختي چې لمونځ دې وکړو راخته حرکت کوو، زړه کې مې وېل چې لمونځ له کومه شو، غرق شې دا یوه نیمه میاشت کېرې چې جنوب کړم، مور ډوډۍ نشو پیدا کولی د حمام پیسې به له څه نشي؟ خوده ته مې د بلې په پار سر و خوځولو، ډرپور او کلینر یې هوټل ته ننوتل، زه پارک ته راغلم، په دوه دريو ډوليو کې ورپت شوم، اما دې وخت کې مې معتادي بېخي زیاته شوې وه، صرف په ډولپو کې پتېدو مې خمار نشوی ماتولی، د بدن درد مې شیبه په شیبه زیاتېدو، مجبور شوم، د بابه میر خواته ورغلم، نموري مخدره مواد خرڅول، ورته ومې وېل:

- موټر مې بار کړی، پیسې یې سهار راکوي، یو ګرام پوډر اوس راکړه، له درده مړ شوم، څنګه مې چې پیسې واخیستې درته راوړم یې، باببه میر مازیګر د موټر بارولو په وخت ولیدم، بې چون او چرایې جیب ته لاس کړو، کاغذ کې پېچلې یو ګرامه د پوډرو پلته یې راکړه، ترې راروان شوم، مومن یې د سپي سره تر ځل لاندې ویده و، راوینس مې کړو، هاخوا معارف ناست و، ځان یې ګرولو، څمار پسې اخیسی و، بدن یې درد کولو، هغو ته مې هم غږ وکړو، له یادولو دې پاتې نه وي، معارف ننگر هاری و، اصلاً دلته نوي سلنه پودریان د نورو ولایتونو و، ټول زما په شان له ایران نه رامرز شوي و، د کرایه او هوټل کې د شپې پیسې به یې نه لرلې، بلخوا نیمروز کې دوکاندارانو، ډرپورو او عامو خلکو هم له ایران نه په رامرز شویو مسافرو هېڅ ترحم او انسانیت یې نه ورسره کولو، نه یې د یوې روپۍ مرسته ورسره کوله، ملامت هم نه و، مسافر زښته ډېرو، رسیدګي یې نشوی پسې کولی، چې یوه ته به یې یوه ډوډۍ واخیستله، سلگونه نور به ترې تاو شول، سړي به دوه ساعته ځان نشوی ترې ایستلی، بناءً هغه مسافر چې له ایران او یا کورنه د پیسو ورلېږلو څوک یې نه لرل، مجبور و، په پارک کې شپه وکړي، درحالی کې چې په پارک کې له نشې کولو پرته شپه نه تېرېده، یخ وژل، چې نشه به یې وکړه، دوی ورځې پس

به داسې معتادان و، چې په څلورو به جگېدل، د تل لپاره به د همدې ځای شول، خو په هر صورت، معارف او مومن مې راډولې کړل، پوډر مو وڅکولو بڼه مو ځانونه نشه کړل، دوی همغلتنه واپول، که څه هم ساعت نه و، پوهېدم نه چې څه وخت دی؟ خو زه مو ترته راغلم، باډی ته وروختلم وړاندې کونج کې د کاشیانو په سر کېناستم، یوخوا ډېر سخت نشه وم، بلخوا بې خوبه وم، سم دلاسه وېده شوی وم، یو وخت چې راوین شوم، نیمه ورځ وه، مو تر روان و، ډېر راغلي و، د ډرپور نېمروز کې نه و راته پام شوی، په لارو یې چېرته لیدلی وم، خو غږ یې نه و راباندې کړی، ویده یې پرېښی وم، زابل کې یې مو تر ودرولو، راوکتل چې ناست یې ولیدم غږ یې وکړو: څه حال دې دی پیره! ژوندی یې؟

- هو، بڼه یم!

- وږی نه یې!؟

وږی وم، خوده ته مې غږ ونکړو؛ پوه شو چې وږی دی، نور رانه لاړو د کلینر سره یې هوټل ته ننوتلو، څو لحظې وروسته د مو تر له څنگ نه د هوټل شاگرد یوه ډوډی، یو ډیپپسي بوتل او په پلاستيکي یک بار مصرف کاسو کې یو خوراک بڼه غوړ پلو راته ونيولو، د پسه غوښه یې په سر ایښې وه، دا چې یو خوا وږی وم، بلخوا مې له ډېره وخته غوړ او پاڅه

شوي خواړه، (کتغ) په سترگو نه و ليدلی، ډېر بڼه خوند يې وکړو، ډرېږور ته مې زښته ډېرې دعاگانې وکړې، خو له بدمرغه ماته الله ج داسې په قهر و، چې چاته به مې دعا وکړه، په بڼېرو به واوښته، غزني کې يې يو سراچه موټر ووهلو، اته لس زره (۱۸) افغانۍ تاوان يې ترې واخيستلو؛ خو په هر صورت د شپې نه بجې وې، کابل ته راوړسېدو، دوی د سپلو په طرف تلل، زه د کوټسنگي چکپاينت کې ترې ښکته شوم، ان مازيگر مې نيشه الوتلې وه، په بدن مې درد و، دلته نو بڼه سم ټوک، ټوک وم، له هر څه سره کېږي، له درد سره نه کېږي، همدا و، چې پرته له هاخوا، دپخوا کتلو مې مستقيماً په پولې سوخته ورمند کړل، کوم چې د کابل ښار دمعتادانو تر ټولو لوی مرکز و، تر پله لاندي وربښکته شوم، د ښځو او ماشومانو په شمول سلگونه معتادان ترې لاندي اوسېدل، چا نشي کولې، څوک کثافاتو، مردارو اوبو کې پراته و، چا استفراق کول، څو کسان مې مړه پکې وليدل، د چا اوس ځانکدن و، بېخي يو عجيب او غريب وضعيت يې و او دلته داسې هم نه و، چې د هر چا په ډولې کې ورپټ شي څه دې درته ونه وايي، بلکې دلته د هر چا گروهه معالومه وه، له دې کبله ما هم د يوې اته کسيزه ډلې سره تابعيت وکړو، ډلمشر خپل شرطونه راته وړاندي کړل، اساسي شرط يې دا و: چې له هره طريقه وي، د ورځې به سل روپۍ ماته

روپې، غلا کوي، سوال کوي، پلاستيکونه ټولوي، ټکسي والو ته سوارې پيدا کوي، حيا دې وي پسې زياته يې کړه: کونه ورکوي، که مردگاوي کوي مقصد هر مانېام زه سل سل روپۍ درنه غواړم؛ دا چې زه سخت خماروم، وجود مې داسې درد کولو، لکه ټول هډوکي مې چې مات وي، زر زرمې د موفقيت په پار سرورته بنورولو، همدا و چې په ډولۍ کې د ورننوتلو اجازه يې راکړه، د يوگرام څلورمه برخه پوډري يې هم راکړو، دا مې د درې له پاسه په اور کېنودو، بڼه په خوند مې وڅکولو، سهار موبيا اور بل کړو، ډولۍ مو پرې جوړه کړه، تر نشې وروسته، د سلو روپيو په پيدا کولو پسې له پلنه راوختلو، د گروپ نور ملگري مې يوخوا او بله خوا ولاړل، زه حيران وم، چې چېرته لاړ شم، څه وکړم؟ که څه هم خپل کلی کور، مور او خويندې مې هم ډېر يادېدل، خو هلته هم نشوی تللی، چون يو خوا مې کرايه نه لرله، له کمپنۍ نه زمونږ تر کلي دوه سوه افغانۍ کرايه وه، بل دا چې ما بايد بېگه تېره و مرو دلته خان رارسولی وی، نیشه مې کړې وی، کلي کې به مې نشي مواد له کومه کړي و؟ د درده به په يوه چيغه وم، هر چېرته چې لوېدلی وی، همغلتنه به پروت وم، همدې فکرو کې غرق وم، چې يو سپين ږيري په ملاقات پوډري راغلو د پښو

سره مې کاغذ او پلاستيکونه و، زر زریې راټول کړل، په خیرن پلاستيکي بوج کې یې تخته کړل، پوښتنه مې ترې وکړه:

- په دې کار کې څه شی جوړېږي، کنه؟ زه نوی راغلی يم، مشر مود ورځې سل روپۍ راباندې ایښې، نه پوهېږم چې څه کار وکړم! سړي وخنډل کړل یې:

- مور هم سل، سل روپۍ اچوو، زه له ډېره وخت همدا کار کوم، تر ماسنښه یې چې ټول کړم، سل، یوسلو لس، یوسلو شل روپۍ کېږي، په لس، شل روپۍ ډوډۍ واخلم، سل روپۍ مشر ته ورکوم! ورته کړل مې:

بیا خو ښه دی، یوه خالي گونۍ به ماته پیدانکړې؟ زه یې هم ټولوم!

بیا یې له موسکا سره زېږې داړې په تور وچ مخ کې رابښکاره شوې، وپل یې:

- ډېرې دي راځه!

پسې شوم ان د دهبوریو کوڅو ته یې راوستلم، په اشغالدانیو کې یې راته کتله، په یو دو کې یې پیدانکړه، دریمې ته یې چې سر وروځړو، پیدا یې کړله، له پاسه چا پخې وریځې پرې وراچولې وې، له گونۍ نه وریځو ته

دېر خوشحاله شو، د کثافت دانۍ منع ته وربنکته شو، وریځې یې په گونۍ کې راوغاړلې، ماته یې راکړې، دی له اخیره پسې راوختلو، هاخوا ورته کیناستو وریځې، مو وخورلې، د گونۍ خوله تړلې وه، د یوې کیلو په اندازه څه شی پکې و، چې راخلاصه مو کړه، مړ پشنگوری چا کثافت دانۍ ته پکې راوړی و، پشنگوری مو واپس کثافتو کې وروارتیږلو، گونۍ ما راسره واخیستله، په پلاستیک ټولولو مې شروع وکړه، دی به په یوه کوڅه تللو، زه په بله، اخیر کې به سره یو ځای کېدلو، تنها پلاستیکونه مو هم نه ټولو، کاغذونه، دپیپسي بوتل، پلاستيکي بوت، وچه ډوډۍ هر څه به مو گونۍ کې تخته کول، لنډه دا چې مازیگر مو کوهنه فروشیو ته وروړل، دده یوسلو لس روپۍ شوې، زمالږ کم و، نوي ۹۰ روپۍ یې راکړې، لس روپۍ بیا ده قرض راکړې، خلاصه یوه میاشت مې دا کار وکړو، نور ترې تنگ شوم، کوڅو کې به ماشومانو په تیږو ویشتلو، سپیانو به نه پرېښودلو، غپ او غوپ به یې ایښی و، منډې به یې راپسې وهلې، دوکاندارانو به هم بنکنځل راته کول، شرلو یې، وپرېدل، ترڅو څه شی ترې پټ نکړو، له دې کار وروسته مې څه وخت د کوټسنگي تر پله لاندې د کمپنۍ او نقاش موټرو ته چیغې وهلې سوارۍ مې ورته پیدا کولې، مقابل کې به یې ډرپورو پنځه، پنځه روپۍ راکولې،

د څه وخت تر تېرېدو پس مې دا کار هم پرېښودو، یو خوا ډېر سترې و، بلخوا ډیرې متعادانو دا کار کولو، تر موټرو نه مور زیات و، سل روپۍ د زړه په وینو پکې پیدا کېدې، تر نیمې شپې به پرې اخته و، ددې کار تر پرېښودو، وروسته مې وچو غلو ته مخه کړه، هر څه به چې برابر شول پورته کول مې، نه د کراچۍ واله مالونه رانه په امن کې و، نه د دوکاندارانو، د کومو کورونو دروازي به چې خلاصې وې، که څوک به نه و، حاوېلې کې به مې یې چې په هر څه سترگې ولگېدې ترې رایستل مې، د موقع په برابرېدو سره مې، په کیڅه بوری هم هیله نه کوله، حتا کومه ورځ به چې نور کار ونشو، مازیگر، مابنم د لمانځه په محال به مسجدونو ته تللم تر خپله وسه، یو یا دوه جوړه نوي بوت به مې رابغل ته کړل، د مشر سل روپۍ به مې پرې جوړولې، ان تر دې چې نن ستا سره بندي یم، باقي والله علم.

درنو لوستونکو! د کیسې محتوا همدومره وه، څه مو چې ولوستل، د مورې کیسې راوي، کمال نامی معتاد مې څه وخت له مخه، دوکان کې په غلا گیر کړو، د جزا په پار مې د یو ساعت لپاره گدام کې بندي کړی و، همدې لړ کې مې یې مخدره موادو ته د مخه کولو، لامل او سبب ترې وپوښتلو، که څه هم ډېر کلک متعاد و، ظاهري څېره یې پوره تخریب

شوي وه، وچ کلک دوه هډوکي پاتې و، خو رواني حال او دروني ځيرکتيا يې لاهم په خپل ځای و، مخدره موادو ته د مخه کولو، په ځواب کې مې يې په خورا روانه او فصیحه ژبه پورتنۍ کیسه راته وکړه، له دې وروسته به مې هم بېر سر، تور مخ، لاس او پښې، د عمرونو څيرنې جامې په تن، کله ناکله کوټسنگي کې ليدلو، ماته به يې هغه کیسه رايايد شوه، حتا تر دې چې نن سهار له کوره دوکان ته راروان وم، د پنځمې حوزې تر مخ په يوه ډېره چټله او له مرادارو ابو ډکه جويچه (لښتي) کې مړ و، خدايي چې شي زړه مې پرې بدشو، بيا يې هم راته کړې، کیسه ياد ته راغله، دوکان ته د رارسېدلو سره سم مې قلم او کتابچه پرې راواخيستل، د نو ځوانانو د عبرت په پار مې ټکي په ټکي وليکله، هيله ده په لوستلو مو ارزېدلې وي.

پای

{ څنگه دې وجدان مني؟ }

يو ناخاپه د کلي له پاسه د څو نوعه امريکايي الوتکو خطرناک غورمبهار فضاء اشغال کړه، که څه هم شپه وه، خو ډېر وخت لانه و، وتلی شاوخوا لس بجې وې، د څو شيبو په تېردو سره دوي لوي دوه څرخه الوتکې، کوم چې هرې يوي به يې لسگونه پوځيان لېږدول، د کلي کوز او برکېناستي جنگيالي يې بنکته کړل، جيت (B-52) چې ډېر سخت بمبار به يې کولو او يو څرخه کوچنيو نښان ویشتونکو الوتکو له پاسه نظارت ترې کولو، خلاصه د پوځيانو د بنکته کولو سره سم، د وسلو ټک او ټوک شروع شو، بلاخيره ډېر شديد جنگ ونبېلېدو، د سپکو او درنو وسلو ډزو کلي د زلزلې په شان لرزولو، عين حال کې د بنځو او ماشومانو چيغې هم ورسره گډې وې، اصلاً چاپه په مسجد وه، چون ماښام د لمانځه په محال څو تنه طالبان راغلل، لاهم مسجد کې و، امريکايي ځواکونو راپور ترلاسه کړی و، همغه و چې چاپه يې پرې ووهله، ټولې لارې يې پرې بندې کړې، محاصره يې کړل، خو دوی هم په ارامه تسليم نشول، سنگري يې ورسره ونيولو، ډېر کلک ورسره وچسپېدل، لنډه دا چې د نيم ساعت په تېرېدو سره، د څلورو طالبانو په شهادت او يو امريکايي پوځي په مردارېدو او دوه نورو په زخمي کېدو سره جگړه پای ته ورسېده، امريکايي پوځيان د

تصفیه په پار مسجد ته ننوتل، بدبختانه دمسجد په وړاندې کونج د ملا امام په کوچني اتاق کې یې مالک بیچاره ژوندی ونیولو، مورې د مسجد د خادم سبحان کاکا زوی و، دا چې پلار یې یو خواضعیفه او بلخوا ناروغ و، د خپل پلار سره د مرستې په پار ډېری کارونه لکه مسجد جرو کول، د ابو آبدانونه ډکول، هر مازیگر د کلي له کورونو نه د مسافرو لپاره ډوډۍ راټولول به مالک ورته کول، همدارنگه مورې به مکلف و، چې د لماخوستنه هم تر ډېره په مسجد کې پاتې شي، خو ټول خلک ووځي، له اخیره ور پسې راقلف کړي، طالبان به هم په یوه ځای نه پاتې کېدل، چې ډوډۍ به یې یو ځای وخورله د شپې لپاره به بل ځای تلل، اما له بده مرغه ترڅو دوی ځای بدلولو، چاپه پرې ولوېده، همدا و چې مالک هم گیر پکې راغلو، توره خولی یې په سر ورکش کړه، طیارې ته یې پورته کړو، له ځان سره یې یووړو، هغه هم په داسې حال کې چې، درې ورځې وروسته د راتلونکې جمعې په ورځ یې واده و، واده هم داسې د آرمانونو ډک واده، چې کالونه کالونه یې د خپلې معشوقې (ډېوې) کورنۍ ته د سوال لمن غوړولې وه، ان تر دې چې کله به یې د مسجد ملا امام ته اوزر زاری کولې، کله به یې د کلي د مخورو او لحاظمنو سپینږیرو لاسونه بنکولول، ورواسطه کول به یې، ولې دا چې د ډېوې پلار یو پېژندل شوی

قاضي او پیسه داره شخص و، لویه کورنۍ یې لرله، برعکس مالک د یو غریب سړي یا د مسجد د خادم زوی و، چې ده خپله هم د نورو کارونو او مزدوریو سربېره تر ډېره د پلار سره د خادمۍ په چارو کې همکاري کوله، په ډېره باندي عاشقی یې هم د مسافرو لپاره هر مازیگرد کلي له کورونو د ډوډۍ راټولو نه منشاء اخیستې وه، له دې کبله د ډېوې کورنۍ په هېڅ صورت مالک خپل سیال نه گڼلو، کنه که څه هم له غربت هاخوا نور ملک کې هېڅ کمی نه و، ډېریو شرف او سنگین هلک و، بنکلي ځوانی یې لرله، تر دولسم صنف پورې یې زدکړې هم کړې وې، خو سره ددې چې په ډېره پورې یې ډېر سخت زړه گڼلې و، په هېڅ نوعه نه ترې صبرېدو، بل مقابل د ډېوې کورنۍ یې هم په وړاندي ډېره جدي وه، نه یې د ملا امام مخ منلو، نه د مشرانو او نه هم د سپینبرو ټول یې له یوې مخې راځوابول، څه سر مو خوږوم، لنډه دا چې، بلاخیره پسي له وختونو، وخت راغلو، هره دعا یا صدقه یې چې قبوله شوه، علاوه ددې چې عاشقی یې یو طرفه وه، یوازې مالک زړه پرې بایلی و، په ډېره کې تر اخیره چا داسې څه علایم او حرکات ونه لیدل چې گویا دا دې هم په مالک مئینه وي، اما دا چې مالک زښته ډېر وخت او زښته ډېر عذر او زاری وکړې، خدایزده زړه یې پرې وسو؟ له کبر نه ووپرېده؟ که به بله کومه خبره وه، خو هر څه چې

و، د ټولې کورنۍ خلاف یې د مالک وړاندیز ته لیبک ووېلو، د خپلې کوزدې گل یې ورته واستولو، له یادولو دې پاتې نه وي، د خوب د لیدو په شان، کله چې د ډېوې له خوا د خپلې نامزادۍ په ورته رااستول شوي گل د مالک سترگې ولگېدې، د معامول خلاف غجیب او غریب احساسات یې له ځانه ونبودل، په ځای ددې چې وځاندي خوشحالي وکړي، ډکه کوڅه کې یې په چیغو چیغو وژل ان تردې چې بې حاله شو، ضعف یې وکړو، رنگ یې لکه د مړي تک زېر شوه، خو په هر راز، خلاصه لا هم سره ددې چې مالک ته د کوزدې د گل په استولو، ډېوې د خپلې کورنۍ د فرد، فرد مخالفت په سر اخیستی و، فاصیله یې ترې نیولې وه، د هر یوه پېغور، پټکې، پټ او بنکاره خبرې یې په ځان تېرولې، خو بیا هم ددې ټولو ستونزو سره سره، د مالک د بې وسۍ له وجهه درې کاله د پلار په کور نامزاد کېناسته، پس له دریو کالونو مالک او کورنۍ یې ایله د واده کولو تیاری ونيولو، که څه هم وېل کېدل چې دا هم ډېوې خپلې گانې ورکړې وې، همغه یې پلورلې وې، واده ته یې تیاری پرې ونيولو، خو هر څه چې و. اما بدبختانه دا ارمان یې یو ځل بیا په زړه داغ پاتې شو، مالک امریکایي ځواکونو له ځانه سره بوتلو، د واده لپاره ټوله تیاري او ترتیبات یې ځای په ځای پاتې شول، په دې سره د کورنۍ سربیره

یې، مالک د خپل شرافت او انسانیت له مخې د واړه کلیوالو په زړونو کې خاص ځای درلود، همدا و چې درد یې په ټول کلي د ماتم سیوری خور کړو، زما خونو بیا بېخي د بدو ورځو، راز او نیاز یوازنی ملگری و، له حده زیات پرې خفه شوم، یعنی که ووایم، چې د عمر په اوږدو کې مې تر ټولو لویه غمیزه وه، ممکن دروغ مې نه وي ویلي، خو افسوز نور مې هېڅ مرسته وس کې نه و ورسره، یوازې هغه کارونه چې مالک به یې د پلار سره د مرستې او همکارۍ په پار مخ ته وړل، هغه که د خادمۍ و، یا تر کور بهر نور کارونه و، له ده وروسته، ان له همدې اولې ورځې نه مې په ټول اخلاص وږه ورکړه. لنډه دا چې د مالک د کورنۍ، دوستانو او کلیوالو د ټولو هڅو سره سره بیا هم نهه (۹) میاشتي یې نه د مړي حال معلوم شو، نه د ژوندي، چا به وپل له طیارې یې راغوځولی، ذره، ذره شوی مړ دي، چا به وپل گونتنامو ته یې وړی، کوم چې په کویبا هېواد کې د ناټو ځواکونو تر ټولو لوی او وحشتناک زندان و، چا به بگرام او لوگر یادول، چون لوگر کې د امریکایانو ډېره لویه قرارگاه و، زموږ د ولایت په شمول یو شمېر نورو نژدې ولایاتونو کې شپنۍ چاپې اکثریت له لوگر نه وهل کېدې، کوم کسان به یې چې ژوندي نیول، هغه یې هم لمړی لوگر ته وړل، وروسته به یې یا وژل او یا به یې هم نورو زندانونو ته استول،

بلاخیره پس له نهه میاشتو مازیګرو، باغ کې مې ریشکه ریبله، مایل ته مې له یوې ناشناخته شمارې نه زنگ راغلو، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- بلې سلام علیکوم!

- وعلیکوم سلام لونگ جانه! جوړ یې، پخیر یې...؟

سر له لمړې کلیمې مې یې غږ وپېژندو، له خوشحالی مې تر ټول وجود فوراً یو قسم سور تاو پورته شو، ان لاس او پښو مې لږزه پیدا کړه، په خوښۍ سره مې ورغبرګه کړه:

- مالک جانه! ته یې، که خوب وینم؟

دی هم موسکې شو کړل یې:

- هو لونگ جانه! مالک یم څنگه یې؟ ښه یې؟ کور مو خیرت دی؟ زما د لالک دوی نه احوال لري ښه دي؟

- شکر الحمد لله چې غږ مې دې واورېدو، هو! فضل د الله ج دی، موږ هم ښه یو، ستا لالک، مورجانه او خورکې دې هم جوړ او روغ دي، دا وایه چې ته څنگه یې؟ له کوم ځای نه دې زنگ وهلی؟

- الحمد لله چې ښه ياست، زه هم د الله ج کرم دی ښه يم، له کابل نه مې زنگ کړې، د باگرام زندان کې وم، درې ورځې له مخه مازيگر محال، د خو نورو زنداني ملگرو سره آزاد شوم، همغه ماښام کابل ته راغلو، خپل مبابيل نه لرم، اوس مې هم له فيسونه زنگ کړې او لمړنۍ کس ته يې چې تماس مې درسره ونيولو، خو فعلاً دې هم خبره صرف ستاسره وي، چون ما د نيمروز د موټرو ټيکت کړې، بېگاته پخیر حرکت کوم، که الله ج راسره وکړل، غواړم همداسې اورپا ته ولاړ شم....

دهلک خبرو دوم لرلو، ولې دا وروستۍ جمله مې يې ونشوی زغملی،
ځای په ځای مې قيد کړو ورغبرگه مې کړه:

- په تاڅه شوي؟ و ظالمه! مور او پلار دې درپسې رانده شول، دا نهه مياشتې دې نه د مړي درک په لاس ورتلون نه د ژوندي، اورپا خو تښتي نه، بلخوا هغه کوژدنه ډېره دې چې کالونه کالونه يې دې کورنۍ ته اوز او زارۍ وکړې، د لوی او کوچوني زنه يې دې ونيوله، لاسونه دې ورته مچو کړل، ولې بيا هم نه يوازې دا چې سيال يې ونه گڼلې، بلکې ستا سره د خپلې لور کوژده کول يې د ځان سپکاوی گڼلو، مگر دې خپله زړه درباندي وسو، ستا لپاره يې د ټول کور مخالفت په غاړه واخيستو، د خپلې نامزادۍ گل يې درته واستولو، ايا نن ستا څنگه وجدان مني، چې دومره

بې غیرتي ورسره وکړې؟ د کالونو لپار یې یو ځل بیا د خپلې هغه کورنۍ خبرو او تهدیدونه ته په خوله ورکړې، کوم چې د فرد، فرد غړي له خوا یې ستا په خاطر رټل شوي، تر خپله وسه، وسه قصد ورسره کوي؟ پام هېڅ کله دومره لویه بې عقلي ونکړې، هرو مرو دې یو ځل کور ته راشه، مور او پلار دې غېږ کې ونیسه، په تاپسې د فرهار زړه پټۍ یې شه، همدارنگه د واده لپاره دې چې کومه تیاري نیولې وه، هر څه په خپل ځای دي، حتا یو د گوگردو قوطی هم نه دی ضایعه شوی، واده دې وکړه یوه میاشت تېره کړه، بیا دې ټولې لارې په مخ خلاصې دي، خدای ج دې وکړي چې آسمان ته وڅېږي.

په دې سره د هلک غږ خورا مایوسانه، حتا ژړا ته نژدې رنگ خپل کړو، راغبرگه یې کړه:

- ته رښتیا وایې لونگ جانه! منم دا یوه ډېره ظالمانه پرېکړه ده، خو په عین حال کې زما له خورا سخت مظلومیت او مجبوریت نه هم ډکه ده، چون زندان کې له ماسره ډېر لوی ظلم شوی، بې له شکه که په دې حال کور ته درغلم په ځای ددې چې مور، پلار او دوستانوته مې خوشحالي ورکړم، برخلاف لا به یې درد زیات کړم، همدارنگه ډېرې ته هم علاوه ددې چې نوره به یې هم د خپلې کورنۍ سخو او پېغورنو ته په خوله ورکړم، بنسکاره

ده چې مستقماً به هم ډېر لوی عصبي شوک پرې وارد کړم، څنکه چې که څه هم کفار په ظاهره د انسانیت او بشردوستۍ نارې وهي، خو واقعیت کې دوی د انسانیت، بشریت تر ټولو ستر دښمنان و، فرض کړه، که یو ځنگل کې تر ټولو خطرناک او وحشتناکو ځناورو ته په گیر ورشې ټول ظلم زیاتې به یې همدومره وي، چې وبه دې وژني، غوښې به دې وځوري، مگر دې کفارو کاشکې یوازې یو انسان وژلی او غوښې یې خوړلې په همدې یې بسنه کولی، اما دوی چې کله یو انسان د زندان د تورو تنبو شاته له نورو انسانانو راجلا کړي، د خورا سختو وهلو، شکنجو، برقونو ورکولو سربېره، هېڅ نوعه انساني کراماتو ته یې درناوی نه لري، په سپیانو یې داړي، جسي تېري پرې کوي، په خوله کې یې بولې ورته کولې، استغفرالله په قرانکریم یې له پاسه خپژول، محمدص او الله ج ته یې ښکنځل او سپکې سپورې پرې کولې، حتا د نسل وژنې په پار هغه نوځوانان چې سن به یې له پنځلسو کالو لوړ له دېرشو کم و، خسایان کول یې، یعنی د تل لپاره یې مردی له منځه پرې وړله، هسې یې هم وضعیت ښه نه و، خو دلته سم په ژړا شو، پسې زیاته یې کړه: بدبختانه دا ظلم یې له ما سره هم کړی!

په دې سره یې نابیره، په جگ غږ خبرو کې ورولوېدم:

- اففففففففف دا شه د ځناور اولاد دی، تا خو هېڅ گناه نه لرله، اخير ولې؟

اصلاً دا د دوی ظاهري شعارونه او زموږ د ساده، خوشباوره ولس او خلکو په سترگو کې خاورې اچول دي، کنه تر کومه ځايه چې ما وليدل، د پردې تر شاه، طالب، عسکر، ملکي، گنهگار، بې گناه هېڅ توپير نه ورته لرلو، نه هم دا پوښتنه وه، دوی خاص او خاص په نام د افغان او مسلمان دوښمن و، څو يې چې وس کېدلو د هېڅ نوعه ظلم زیاتي هيله يې نه پرې کوله، په ټول کې هغه د کفر او اسلام ترمنځ د تاریخي دښمنۍ عقده يې پرې سروله.

خو په هر راز، تماس مو ټنگ ټنگ کوي، چې قطعه نشي، مقصد له ماسره يې چې کوم وحشت کړی، پوښتنه مې وکړه، ډاکتران وايي: ددې ستونزې علاج يوازې په اورپايي ځينو هېوادونو کې ممکن دی، له دې کبله پرون د يوه قاچاقبر سره هم وغېږدم، دست خط مې ورته وکړو، که څه هم نسبت نورو قاچاقبرو ته پيسې زیاتي اخلي، خو دا په دې ښه دی، چې دلته يا په لارو پيسې نه اخلي، هلته هم خپله شرکت لري، کله چې مسافر ورسوي، همغه خپل شرکت کې يې ورسره په کار کوي، میاشتانه يې له معاش نه د فيصدي له مخې خپل قاچاق گړځوي، نو که خدای ج سالم

ورسولم، انشاءالله ډېر زړه به هر څه سم شي، هغه که صحي مشکيل مې دي، که اقصادي، له هره اړخه به مې خپلې کورنۍ او دوستانو ته خوشحالي ورکړم، اګر چې تاته مې هم دا سردردې نه درکوله، نه مې خبرولې، خو په بښنې سره، نه وپل کېږي انسان دی، ډېر اوږد او سخت سفر دی، که ونه رسېدم، په لارو څه راوشول، ژوند مې له لاس ورکړو، چې بيا مې لالک او مورجانې خبر کړې، ترڅو زړونه يې صبر شي، ټول عمر مې د راتلو په انتظار تېر نکړي او..

د همدې او په نقطه کې يې خبرې بندې بندې شوي، نه پوهېږم نور به يې څه ويل؟ متاسفانه په اورېدو يې ونه توانيدم، بلاخيره تماس موقطع شو، په کومه شماره يې چې زنگ کړی و، بار بار مې دايره کړه، له بده مرغه زنگ يې نه تېرولو، تر ډېره مې سترګې وې، له هغو خوانه هم بيا زنگ رانغلو. نيمه پنډه ريشکه مې ربدلې وه، نيمه لا پاتې وه، د مالک د خبرو په اورېدو سره، علاوه ددې چې ژوندی و، غږ مې يې واورېدو خوشحاله شوم، اما د ورسره شوي ظلم له کبله يې ډېر سخت جگرخون کړم، له لاس او پښو مې ساه وختله، ان مټو کې مې ددې توانايي راپاتې نشوه، ترڅو دا پاتې نوره نيمه پنډه ريشکه مې هم ربدلې وي، خو په هر صورت، لنډ

به یې وایم، شپه تېره شوه سبا مازیگری یې بیا په یوه ناشناخته شماره زنگ وکړو، له سلام کلام وروسته یې کړل:

- نیمروز کې یم، د شپې په (۱۱) بجو د ایران په پوله وراورو، مقصد دعا کوه!

- ولې نه، الله ج دې په خپل امن امان کې لره، افسوز پرون دې تماس قطع شو، له دې خوا مې هم ډېر زنگونه ووهل، بدبختانه رخ نشو، کنه: اکلاً دا خپل جیب خرڅ خوبه مې درکړې و، په لارو که وږی شوی وای، یو نیم بیسکوت، یو بوتل اوبه موبه خوبه دې پرې اخیستې وې!

- ته دې ژوندی یې لونگ جاننه! مننه پیسې راسره شته، د لارې د ضرورتونو لپاره شل، شل ډالر جیب خرچه کابل کې قاچاقبر ټولو همسفر ملگرو ته مې راووبشله، ته یوازې دعا کوه، صرف احوال مې درکولو، ماوېل چې خبر وې، نور دې په الله ج سپارم، مایل مې د یو ملگري دی چې مصرف یې زیات نه شي.

په همدې سره مو خدای ج پاماني وکړه، تر څنګ مې یې کلک ټینګار هم پرې وکړو، گویا چې هر ځای دې لاس رسېدو ماته زنگ کوه، نور مو تماس سره قطع کړو، بلاخیره سره ددې چې درې ورځې وروسته مې ساعت په ساعت تلوسه پسې زیاتېده خو لا هم (۷) ورځې یې هېڅ زنگ

منگ رامعلوم نشو، په آتمه ورځ یې زنگ وکړو، زما د بلې! په ځواب کې یې کړل!

- لونگ جانہ! سلام علیکوم جوړ یې؟ پخیر یې....

- وعلیکوم سلام! شکر دی الحمدالله، ته ښه یې، ملگری دې ښه دي؟

- هو د الله ج فضل دی، مور هم ښه یو، وښه وروره! ستا به سودا وه، په لارو مې هېڅ موقع پیدا نکره چې تماس مې درسره نیولی وی، نن سهار په اوه بجو شیراز ته راوړسېدو، ایله مې اوس وکولی شوی چې زنگ درته وکړم.

- خدای ج دې وښه که څه هم سودا خو مې رښیا هم زیاته وه، خو څه شکر چې پخیر تر شیرازه ورسېدئ باقی مو هم د کایناتو له ستر مالک نه په امن امان کې غواړم! مجلس مو څو دقیقې اوږد شو، اخیر کې یې کړل:

- یوه هفته دلته شته یو، د راتلونکې پنج شنبې په شپه پخیر حرکت کوه، انشاءالله بیا زنگ درته کوم، همداسې و، د پنج شنبې په ورځ یې زنگ وکړو، په سلام پسې پیوست یې کړل:

- لونگ گلہ! مور بیکونه بسته کړل، بېگه ته پخیر حرکت کو، مقصد بیا دې هم له دعاگانو هېر نشم!

لنډه دا چې، دا ځل يې پوره پنځه دېرش ورځې هېڅ احوال رامنځته نشو، خوشبختانه پس له پنځه دېرشو ورځو يې په يوه ډېره نااشنا شماره چې ټول ټال شپږ عدده وه، زنگ ووهلو، تر سلام او جوړ، پخیر وروسته يې کړل:

- له ترکیه نه مې زنگ کړی، ستا دعاگانو برکت و وروره! ايله نن سهار پخیر راوړسېدو، که څه هم ډېر سخت تکلیفونه راباندې تیر شول، يو ځل تقريباً ان د ترکیه پلازمینه انقره ته راوړسېدو، د بنار په دروازه کې يې ونيولو، تر درې ورځې زندان خورا سختو شکنجو وروسته يې واپس ايران ته ردې مرز کړو، دوې ورځې وروسته بيا پرې راروان شو، دا ځل بيا بڼه راغلو، اګر چې يو ځای کې يې پيرونه راباندې وکړل، دا يو لاس مې لږ زخمي هم شو، ولې بيا هم بڼه و، الحمدلله راوړسېدو، اوس بهر ته نژدې يو بنار کې يو، معلومه نه ده، چې له دې ځای نه به څه وخت حرکت وکړو، کېدی شي يو څو ورځې دلته هم پاتې شو، خو کله چې تللو بيا انشاءالله احوال درکوم!

- بڼا سمدې، الحمدلله چې پخیر ترکیه ته هم ورسېدلې، لاس خو به دې ډېر نه وي، خوږ؟

- نه ډېر نه دی خوږ، پاسمان مې پرې شروع کړې، انشاءالله بڼه کېږي، په همدې سره، نه پوهېږم څه ټکه پرې ولوېده، کړنگ، کړنگ بیا مو تماس قطع شو، خو بڼه و، هغه مهم مطلب چې ترکیه ته رسېدلې او هلته ځای په ځای شوی، ترې ترلاسه کړو، څه ناڅه مې زړه ډاډه شو، په ترکیه کې یې تقریباً دوې هفتې تېرې کړې، بله ورځ په داسې حال کې چې د مازیکر او مابنم منع و، زنگ یې وکړو، په ورخطایې سره یې د حال احوال پوښتنه وکړه، پسې کړل یې:

- د بهر په غاړه یم، نور حرکت کو وروړه! کویکه (کښتۍ) راته راغله، که څه هم ډېره گوچنۍ تقریباً لس نفرې کویکه ده او موږ دېرش کسان یو، خدایزده دا د ظالم زوی مو څه رنگه پکې ځایوي؟ خو لوی لوی د ټیکټر (ترکتول) ټوپونه یې پسې تړلي، گومان کړم، ځینې نږبه په هغو کېنوي، اما خدای ج دې وکړي، چې ما ټوپونو ته نه کړي، لاس مې خوږیږي، منه که بیخي ځان پرې تکیه کړی شم، خو په هر حال، مقصد نن دې بېخي ډېرې ډېرې دعاگانې غواړم، وېل کېږي، چې دا کویکې ډېرې تېزې، دي، که الله ج خیر پېښ کړي، په نهه ساعتونو کې، یعنی سهار مخه، آمان ته رسېږو، انشاءالله کوشش کوم، څومره چې زر ممکن و، بیا تماس در سره نیسم، احوال در کوم! په همدې سره یې ماته د نوبت راکولو په پار ساه

ونیولنه، د شونډو د پرانیسلو سره مې زرییا په خبره کې راولوېدو کړل
یې:

- وبنه وروره! قاچاقبر مو نارې وهي، د خدای ج پامان ولاړم درنه!

نور ما هم ورسره اوږده نکره، د مخې بڼې په کولو سره مې تماس ورقطقه
کړو، له همغې ورځې تر ننه، چې اوه (۷) میاشتې یې ووتلې، بیا یې
زنگ نه دی کړی، والله علم، څه شو؟

پای

{ افسوز چې بنځه نه وی }

ډېری وخت د عاشقانو او معاشوقو تر منځ یو د بل نه درک کول او دهغو د احساساتو خیال یې نه ساتل، په لویو سردردیو واوړي، روستم او زرمینه هم یو د همدې ډول عاشقانو له جملې دي، دوی تر ډېره خورا خوږه مینان و، یو د بل دیدن پسې اوبه اوبه و، همدارنگه د یو بل د لارو څارلو او نورو عاشقانه حرکتونو د افراط له کبله یې، ان د سیمې ماشومانو به هم ورځ کې یوه کړې ددوی په عاشقۍ گپ کولو، لنډه به یې وایم وخت راغلو د دواړو تر منځ څه مخالفت راپیدا شو، داسې وپل کېدل چې روستم ته یې وپلي و: له پلار سره مې د شنې یولې پټۍ واړوه، اتې داسې وگڼه چې همغه شیبه دې د یوې نېې خوړپنې مچو قیمت پرې کړی، مقصد په روستم خوارکي یې څلور پنځه ورځې پټۍ واړولو، لاسونه یې پرې سرې تناکې کړل، اتې یې بېلا بېلې بهانې ورته کولې، مچو یې نه ورکوله، که څه هم روستم زما له ماشومتوبه ملگری او همصنفي و، نور ډېر بڼه هلک و، خو له همغو ماشومتوب نه یې، ضد او عصبانیت لرلو، د معاملي خبرې په وړاندې به ډېره تیزه منډه او له حده زیاته لوجکي ترې وشوه، خو وروسته به یې بیا په زړه هېڅ هم نه و، مگر کار به یې خراب کړی و، اتې به یې پښېمانۍ چندان ځای نه نیولو، همدا و، چې زرمینې ته یې هم د

خپل زور بنودلو او غیچ اخیستلو په پار مور او پلار ورو لېږل د یوې بلې نجلۍ سره یې ځان نامزاد کړو، زرمینه یې د کور کلي ټوکو ټکالو او خبرو ته په خوله ورکړه، د هر مجلس گپ یې پرې جوړ کړو، څه سر مو خوږوم، روستم یې بنځه راناوې کړه، درې څلور کالونه ووتل یو زوی او لور یې هم وشول، خو دې وختونو کې یو ځل بیا کلي کې د روستم او زرمینې د اړیکو او عاشقۍ پاللو گنگوسي راژوندی شوي، مگر ان تردې چې بله ورځ خبر شوم، روستم یې بنځه طلاقه کړه، حتا طلاقنامه کې یې د شاهدانو په حضور بچیان هم د بنځې په نوم کړي، اتي یې د اولادونو سره، د پلار کره ور لېږلې، دا خبره بېخي عجیبه راته ښکاره شوه، مخکې مې یادونه کړې روستم مې یو خوا همزولۍ او د ماشومتوب ملگری و، بلخوا له اوم نه تر دولسمه همصنفيان و، زړه مې و، چیرته یې په کومه گونبه کې غلی راگیر کړم، پوښتنه ترې وکړم چې ولې لېونی شوی یې وسړیه؟! په دې کې لس، پځلس ورځې ووتلې لا هم په گیرانغلو، بله ورځ د سهار د چایو په محال مو دروازه وټکېدله، چې کتل مې روستم و، د سترې مشي سره سم مې ورته کړل: هلکه! ما په اسمان غوښتي خدای ج په ځمکه راکړې، باور وکړه دا څو ورځې درپسې گرځم، راځه، راځه! تر مخ یې شوم مهمانخانې ته مې نیستلو، چای مې ورته واچولو کړل یې:

- کورنۍ او خپل، خپلوان ټول راسره مرور دي، د دنیا په سرمې خدای ج ته هیله وشوه، تاته وشوه اتې راروان شوم.

- ولې، ولې خیرت خودی؟

جیب ته یې لاس کړو، یوه لویه ورقه لیکلی کاغذ یې راویستلو اخیره برخه کې دوې درې امضاء گانې، یو مهر پرې لگېدلی و، کړل یې:

- خبر شوی به وې، بنځه مې طلاقه کړه، سره د بچیانو مې یې پلار ته ورو لېږله، غوښتل یې نور هم څه ووایي، خبره کې یې ورو لوبدم:

- هو خبر شوم ظالمه! په همدې خاطر درپسې گرځېدم، لمړی خودې له سره بڼه کار نه دي کړی، بیا که بدي هم وه، په بنځه کې به دي وه، د ماشومانو یې څه گناه؟

افسوزانه ساه یې وخیستله کړل یې:

- رښتیا وایي خو اصلاً طلاق کول یې نه، بلکې له سره ددې واده کول مې لویه سهوه کړې، په داسې حال کې چې زما په رگ رگ کې د زرینې مینه جاري وه، اما بدبختانه د یو ډېر معاملي خپگان چې تقریباً د یوې ټوکې او نازرنگ یې لرلو، ولې مایې د سزا ورکولو په پار ددې نجلی سره د ځان نامزاد کولو په سخته څپره سزا ورکړه، که څه هم له دې وروسته ما

فکر کولو، څنگه چې زرینې زما په نوم د بدن نامی دروند پیتۍ په سر
گرځولو، د چم وارو او زارو زما دمینی په صفت پېژنده، خو ما وخیستله
د دوست او دښمن خولو ته مې ورکړه، د هر چا خدا او رشخند ته مې
جوړه کړه، نو طبعاً تر هر چا ډېر نفرت چې ترې لري، هغه کس به زه وم،
ولې داسې نه وه، پس له یو کال نه، زما د توقع خلاف په یوه ناشناخته
شماره زنگ راغلو، چې اوکې مې کړو غږ مې یې وپیژندلو، ټول وجود
مې یو قسم جام شو حیران بریان ودرېدم خبرې مې له خولې وتبڼوې!

زرینې وخنډل کړل یې:

- ولې هوش درنه لارو؟ وغږېږه، غږ مې دې یادېدلو نور مې صبر ونشو،
زنگ مې درته وکړو، زه خو ستا غوندې نه یم چې لغت دې کړم، اتی دې
هېر کړم، همدې سره یې آواز ژړاغونی شو، بلاخیره د خبرو توان یې له
لاسه ورکړو صرف د سلگیو غږ یې راتلو، دا چې یو خوا مې یې په خپله
ورسره کړې ناخوانۍ ډېر خجالت کړم، بلخوا سره د دومره لوی ناخوانۍ
چې ورسره کړې مې وه، خو لا هم ددې مینه راسره لرل او غږ راباندې
کول، یعنی په ټول کې له پاک زړه او وفاداری نه یې ډېر زیات متشره شوم،
یوازې خپلې خولې مې وچولې، د وپلو لپاره مې څه نه لرل، نه مې دڅه
وپلو توان لرلو، صرف د بهانې په پار مې دومره ووبل:

- بل خای یم، زه بیا زنگ درته کوم، نور مې تماس وړ قطع کړو، خو په هر حال، دا چې پس له ډېره وخته او ډېرو کیسو لمړنۍ تماس و، طبعاً دواړه یې ډېر سخت تر اثر لاندې راغلو، له دې وروسته مو کرار، کرار تماسونه زیات او وضعیت مو هم عادي شو، نجلی له پخوا ډېره کلکه او خوږه مینه راسره کوله، چې کیسه اوږده نشي بلاخیره خبره تر دې راورسېده، دمینه د پاللو تر څنګ تقریباً دوه کاله مو په دې چوڼې سره ووهلې، چې ما ترې غوښتل ترڅو ددې بنځې او بچیانو په شتون کې واده راسره وکړي، مکره دې ډېر کلک انکار کولو، ان تر دې چې وپل یې ستا په نوم د پلار په کور سر سپینه ومه، ولې تر څو دې دا بنځه او بچیان ستا په کور کې وي کوزده او واده نه درسره کوم، که رښتیا مینه راسره لري او له زړه غواړي، ما دخپل ژوند ملګري کړي، ځنګه چې زه ستا لپاره هرې قربانۍ ته تیاره یم، ته هم باید زما دا یو شرط ومنې، بنځې ته دې طلاق ورکړه اولادونه یې هم دې ته ورکړه، یوازې او یوازې همغه وخت زه په تاد بیا ځلې لپاره باور کولی شم، چې رښتیا هم ته ماسره مینه لري، لکه څنګه چې وایې د واده کول دې واقعاً یوه خطا یا اشتباهه، بیا صرف یو ماشوم، حتا د مسجد خادم هم راولېږه، زه یې په لاس د خپلې کوزدې گل

درلېږم، څه مصارف چې پرې راځي تر واده پورې هم ټول مې په خپل پلار کوم.

که څه هم ددې ښځې نه د جلا کور مې ورته ووبل، ويې نه منله، بيا مې يوازې د ښځې د طلاق هم ورسره قبوله کړه، ولې په ماشومانو مې زړه نه کېدو، په دې کې يو کال بل هم تېر شو، لايې هم په همغه يوه خبره ټينگه وه، بلاخيره څنگه چې خبريې، د خپلې خطا د جبراب دا ستره قرباني مې ورکړه، ښځه او بچيان مې د تل لپاره رخصت کړل، سره ددې چې ماشومان خو هسې هم د خداي ج خوږ نعمت دي، ولې ښځه مې هم خورا شريفه نجلی وه، د خپل انسانيت او شرافت لمخې يې په کورنۍ او دوستانو مو ډېره گرانه وه، په طلاقولو سره يې د کورنۍ په شمول مې ټول دوستان او خپلوان ډېر کلک راسره خفه دي، له دې کبله خداي ج ته مې هيله وشوه، تاته وشوه، يو خوا مې د ماشومتوب ملگري يې بلخوا مې همصنفي يې دا يوه ځواني به هرو مرو راسره کوي، د زرینې سره مې نور ټوله خبره خلاصه کړې، په هر څه خبره ده، خوبيا هم د لا ډډمنتيا په پار يې طلاق نامه غوښتي دا هم درسره واخله، صرف ورشه د کوزدې گل يې تيار کور کې ايښی فقط درسره راوايې خله او تردې ځايه يې راوړسوه اتې دې چې شيرني کې هر څه غوښتل، په دواړو سترگو، صرف امر وکړه، که څه هم

دېرې بهانې مې ورته وکړې، خو سړی شله وه، بلاخېر د غرمې له ډوډۍ وروسته ماسپښن يې ورشارت کړم، البته د زرینې دوی کور ته به زه له دې مخکې هم کله ناکله په مړي او ژوندي کې ورتلم، د مور سره مې يې پیژندل، زما د انا څه کېدله يعنې يو نازک د دوستۍ تار مو ورسره لرلو، خو په هر حال چې ورو رسېدم، دروازه مې ټک ټک کړه، د زرینې مور دروازه خلاصه کړه، تر سترې مشي وروسته تاوخوانې ته ننوتلو، شاوخوا مې وکتل گل نه بنکارېدو، خلاصه د چای څښلو په محال مې کرار کرار ورياده کړه چې گویا ريبار يم، د زرینې د کوزدې په گل پسې راغلی يم، ددې خبرې په اورېدو سره د زرینې کشره خور اوچت جگه شوه، له اطاق نه ووتله، د يوې لحظې تر تېرېدو پس د زرینې سره دواړې جوړه اطاق ته راننوتلې سلام يې واچولو، کشره خور يې هاخوا د مور تر څنک، زرینه دې خوا کیناسته، زه لا اخته وم، مور ته مې يې له هاخوا، دې خوا په اشارو او کنایو خپل مطلب بشپړولو، چې زرینې مې په جدي انداز خبره کې راودنگل، کړل يې:

- بنا روستم رالېږلی يې ريبار يې!؟

فکر مې وکړو چې له خوشحالی احساساتي شوه، په موسکا سره مې کړل:

- زه خو دا کارونه نه کوم، مگر دا چې روستم مې ملگری دی، نه مې نشوی ورته وېلی، بلخوا ماوېل د عمه پوښتنه به هم وکړم، دا ډېر وخت مې نه وه لیدلې (د زرینې مور ته به مې عمه وېل) په هر حال د خپلو خبرو په جریان کې مې جیب ته لس کړو، د روستم او هغه بلې ښځې طلاقنامه مې یې رواسته، پسې زیاته مې کړه: تاسو به خبر یاست هغه بله ښځه یې طلاقه کړه، دا یې طلاقنامه ده، بچیان یې هم همغه ښځې ته ورکړي، طلاقنامه کې ددې هم ذکر شوی، چې روستم نور د کاروان او هنگامه په نوم خپل زوی او لور سره د ابد لابد لپاره هېڅ تالوق نه لري!

کړل یې:

- ته یې له سره ولوله!

طلاق نامه مې ښه په غور ورته ولوستله!

اخیر کې یې کړل:

- ښا، ښا ډېر ښه شوي د همدې شیبې لپاره انتظار وم، دا چې د عمه پوښتنه دې پسې وتړله تاته به نور څه نه وایم، خو په پرده کې جگېرې په کومه چې راغلی یې په همغو لار بېرته ورشه، ډېره ډېره حیا دې وي که څه هم په خوله مې نه راځي، خو همغه د زرینې په الفاظو به یې درته ووايم، د

کېدې کوز طرف ته په اشاره کولو سره یې کړل: ورته ووايه نور دې په خوله کې دغه وهم، واده کول لا څه خدای ج که دې د دروازي سپی کړم، خپل وار دې لیدلی و، زما دې نه و لیدلی، هغه ورځ چې لمړلی زنگ مې درته ووهلو، زه نامزاد شوم، فقط تر همدې ورځې مې خبره پته کړې وه، گرځه نور لکه خوشن سپی په ډېرانو خوس ووهه، خبرو یې دوام لرلو په تونده پکې ورگډه شوم کړل مې:

- خوله دې سمه بنوروه، بې حیا، افسوز چې ته خو بنځه نه وای، اتي مې تر څنگ چادر کې منگول خنبه کړه راسره راجگ مې کړو، غټ غټ قدمونه مې راواخیستل همداسې ترې راووتل، لکه بنگ مې چې وهلي وي، هېڅ په لار راتلونو نه پوهېدم، قدم مې په ځای نه لگېدو، بنگ او بنگ راروان وم، دغه دې خوله کې وهم د زرینې دې جملې مې ذهن کې انکېزې کولو، کله به خندا راغله، کله به ځان ته غوسه شوم، زړه کې به مې وېل: همداسې بڼه یې، ستا نه ریباری څه غواړي کور گډیه؟!

پای

{بښځینه ډاکټره شته؟}

له خواږه خوب نه پرې راوینښ شوم، تقریباً د شپې دوې بجې وې، د موټر له غورار سره ګډ، په نارینه ډبل، جګ او ورخطا غږ د روغتون په انګر کې، ډاکټر، ډاکټر نارې شوې، خولا هم په نیم خوبې حالت کې وم، هېڅ مې سترګې نه خلاصېدې، چون په دې شپه یوازې زما نوکړیوالې وه، تر دولس نیمو، یوې بجې بستر کې د ناروغانو په فشار، تبه کتلو او د دوا په توصیه کولو لګیا وم، همدې ساعت کې پرېوتلم، خو په هر حال څو مې سم ځان را بیدارو له کرکې مې ورکتل، په ډېر شتاب د اتاق ور راوتکېدو، ټک ټک پسې پیوسته یې په اجله سره کړل: ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب...

زر مې کمیښ غاړې ته کړلو، ور مې ور خلاص کړو، مشعل نامی د روغتون نرس ولاړو، کړل یې:

- وبنښه ډاکټر صاحب! له خوبه مې راوینښ کړې، یو ځل عاجل ته راشه، شیخ صیب یوه بښځینه ناروغه راوړې ډېره تکلیف ده، البته له یادولو دې پاتې نه وي، دا وخت هغه له نن نه شاوخوا پنځه ویشته کالونه وړاندې په ۱۳۷۲ لمريز صحنه کې د طالبانو د لومړۍ واکمنۍ دوره وه او نموړی شیخ صیب علاوه ددې چې د ولسوالۍ په سطحه د جامعه جومات ملا امام

او د قومي مخورو مشرو، د طالبانو د اسلامي تحریک په نوم د وخت د حکومت د پر لوی نظامي او قدرتمن شخص هم و، زیات شمېر مصالح کسان یې لرل، له قده ټیټ چاغ او پوخ عمر یې لرلو، دوی شملي به یې پرېښودلې، عین حال کې د پر توند هم و، د پری وخت به یې د دوهمې خبرې سره وار کولو، خلاصه معشل مې تر مخ شو، بېرني قدمونه مې پسې ورواخیستل، شیخ صیب د عاجل بخش په وره کې ولاړ و، په ماد سترگو لگېدو سره یې کرل: ډاکتر به نیغ په خپله چوکۍ ناست و، تاسو د انخیر گلان نیم ساعت را پیدا کړې نه!

د بښني په غوښتو سره مې رفتار کې لاس په نامه سلام علیک او درنای ورته وکړو، نور تېز ترې تېر شوم مسقیماً عاجل شبه ته ننوتلم، ناروغ ته مې ځان ورسولو، شیخ صاحب هم جوخت راپسې رانوتلو، چې کتل مې پیغله لور یې خورا سخته تکلیف وه، ژړا او زگیروي یې سره گډه و، په یوه ذربه یې غټه. غټه ساه اخیستله، خپلو خولو کې لنډې، خوشتي جامې د چپرکت له پاسه پرته وه، عین حال کې د ستر ساتلو په پار، که څه هم چادري یې ترې لرې کړې وه، خو لاهم تور پرونی یې له سر او مخ نه تاو و، یوازې دوی سترگې یې ښکارېدې، مشره میړمن یې، یعنی ددې نجلۍ

مور یې هم ورسره راوستلې وه، د لور تر څنگ یې په چوکۍ ناسته وه، له دروازي نه د داخلېدو سره سم مې، هغو ته هم کړل:

- مورې سلام علیکوم سترې مشې!

په ټیټ او جر غږ یې د سلام جواب راکړو.

بیا مې ورته کړل:

- په دې خورکۍ څه شوي؟

مور یې چوپ پاتې شوه، شیخ صیب لاس ورتیر کړو، د نجلی په کېده خور پرونی یې لږ هاخوا کړو، کړل یې:

- له پرون سهار راهسې یې خالي ادرار بند دي، کورنۍ دواوې مو ډېرې ورکړې، خو هېڅ فايده یې ونکړه، مازیگر راهسې یې دا سپوڅت هم وپرسېدو،

د کمیس له پاسه بنکارېده دنجلی مټانه بېخي په چاود وه، دستکش مې په لاس کړل، په دې دوو گوتو مې لږ لږ تخته کړه، د نامه تر غوتۍ بنکته ساحه یې لکه کانی داسې کلکه وه، شیخ صیب ته مې سترگې ورواړولې:

- په خورکۍ وخت ډېر وتلی، زیاته تکلیف ده، که ستاسو اجازه وي، زر تر زره باید د تناسولي آلې له لارې پیپ ورته تیر شي، خلته ورته واچول

شي، ترڅو يو ځل يې مثانه راخالي شي، له خطرې ووځي، بيا به يې معاینات وکړو، څو معلوم شي، چې پروستات يې ستونزه پيدا کړې؟ مثاني يې چرک کړی؟ که بل څه مشکل دي؟ کله يې چې تشخيص وشو، دواه درته لیکم، انشاءالله دومره جدي خبره نه ده، بڼه کېږي.

شيخ صيب رانېغ شو کړل يې:

- زنانه ډاکتره شته؟

- نه شيخ صاحب! بدبختانه زنانه ډاکتره نه لرو!

- څه خدای ج وهلی يې، که ډاکتران يې، ملايکې خونې يې، د يوې نامحرمې ښځې بربنډول، د بدن هغه برخو ته يې کتل او لاس وروړل، چې مور او پلار ته يې نه دي روا، تاسو په کوم شرعي حکم، په کوم مذهب ځان ته حق ورکوئ او روا يې گڼئ؟

زړه کې مې وېل: دنجينو مکتبونه خپله تا بند کړي، چې نجينې مکتبونه وايي، ښځينه ډاکترانې خو له اسمانه نه رالوېږي!

که څه هم په ټول کې دا د وخت د طالبانو د اسلامي تحریک واکمن حکومت پالسي وه، چې دنجينو په مخ د مکتبونو دروازې په مطلق ډول پکې تړل شوې وې، خو زموږ په منطقه ياد ولسوالۍ په سطحه نموري

شیخ صاحب د نجینو د بنونځیو د بندېدو سرېږه نور ټول حکومتي احکام که د خلکو به خوښه وه، کنه پرې پلي کول یی، حتا تر اشد ضرورت، هغه هم له چادری او یو نارینه محرم پرته هېڅ بنځي ته له کوره د راوتلو اجازه هم نه وه، له دې کبله که څه هم ممکن د سردار داود او ډاکتر نجیب د دورې یوه نیمه ډاکتره به پیداشوی وه، ولې په دومره سختو شرایطو او قیداتو کې یې نشوی کولی، چې روغتون ته راغلي وی، دنده یې اجرا کړې وی.

خو په هر حال، شیخ صاحب ته مې چېرته دا خبره کولی شوی، مخکې مې یادونه وکړه، ډېر کله شخه انسان و، چې معمولي به یې خبره له دماغ نه هسې او داسې وه، خورا سخت یې سپری بې آبه کولو، ان واری یې کولو، دده په ځواب کې مې په آجانه انداز کړل:

- رښتیا هم شیخ صیب! اصلاً موږ هم دمجبوری له مخې ورته تړل شوي یو، کنه واقعاً په یو روغتون کې د بنځینه ناروغانو لپاره په هر بخش کې د بنځینه ډاکترنو شتون خورا اړین دی، خصوصاً د داسې او دې ته ورته ځینې نورو بنځینه ناروغیو د درملنې لپاره، خو بېخي اشد ضرورت دی، ولې دا چې مسولیت حکومت او د صحت عامې وزارت ته ورگرځي، موږ څه نشو کولی، خو څنگه چې دا ستا د لورکی، یاد ادرار بندېدو ناروغي

د نارینه او بنځینو یوه مشترکه او عامه ناروغي ده، هره میاشت د نارینو په شمول یو شمېر نورې بنځینه هم د نمورې ناروغۍ له کبله راوړل کېږي، پس که زر تر زره یې تداوي ونشي انسان له منځه وړي، نو سره د ناروا والي یې، یو ډاکتر نشي کولی چې ناروغ یې تر سترگو لاندې له درده او فشار نه چيغه وهي مري، دی لاس تر زني ورته ودرېږي، د انساني ترحم له مخې اړ کېږي چې ژوند یې وژغوري، درملنه یې وکړي.

- د کابل په روغتونونو کې بنځینه ډاکترانې نشته؟

- نه، شیخ صاحب! تر کومه چې زه معالومات لرم نشته، خو بیا هم پوښتنه وکړه، ممکن کوم روغتون کې وي، ولې اکثریت هغه کورنۍ چې غواړي هرو مرو باید خپلې بنځینه ناروغانې، د بنځینه ډاکترانو په وسیله تداوي کړي، پاکستان ته یې بیایي، اما له بده مرغه ستاسو په لور کې وخت ډېر وتلی، تکلیف یې اوج ته رسېدلی، کنه همغه پرون چې پرې پوه شوي یاست، روانه کړې مو وی، رسولی مو شوی، فعلاً هېڅ ځای ته د وړلو نه ده، بېړنۍ تداوی ته اړتیا لري.

- د پیچکاری د ستنې په وسیله نه راخالي کېږي؟

- نه شیخ صیب محترم! باید اساسي درملنه یې وشي، د ستنې په وسیله که یوه اندازه راخالي هم شي، نیم ساعت وروسته واپس ډکېږي، بیا هم

پيپ تېرولو ته اړتیا ده او د بیا، بیا حل لپاره خود ستني په واسيله نه کېږي، چون د مثاني عضلات ډېر اساس دي، دومره زخم پذیر نه دي، داخل کې خون رزي کوي، چې هغه بیا لا لوی مشکیل رامنځ ته کوي.

- لاحوله ولا قوت.... څومره دلیل دي زده دی، ته پيپ راواخله زه یې خپله ورته تېروم!

ددې خبرې په کولو سره یې حیران بریان پاتې شوم، چې دې ته اوس څه وایې؟ په تندي کې ترڅو گونځو او غوسه ته په کتو یې. څه ورته وپل کېدل هم نه، فکر مې وکړو ممکن چېرته یې کار کړی وي، پرې پوهېږي به، ورته شوم الماری مې راخلاصه کړه، یو پيپ چې دوه زره سي سي خلته پسې وصل و، دوه جوړه طبي دستکش، یو قوطی د السلابن په نوم بنویه او چسپناکه مایع مې راواخیستله، شیخ صاحب ته مې ونيول، کړل یې:

- لږ طریقه یې راته وښایه دا څنگه بسته کېږي، ډېر خو به مشکیل نه وي؟

په دې خبره سره مې یې بیا د سر وینسته جگ شول، چې گویا دې سړي خو بېخي لیدلی نه دی، نه پرې پوهېږي، څه په بلا وواوښتم، منه نجلۍ وژني، بیا به یې غم او مسولیت هم ستا په غاړه دراجوي، خو دا مې هم نشوی ورته وپلۍ: چې وسړیه! که دې کار کړی نه وي، تجروبه نه پکې

لري، بپايي نشي کولی، د هر چا کار نه دی، ماته اجازه راکړه، چې زريې ورته بسته کړم، نجلی تکلیف ده، ابا لري، دا چې نن دې قدرت په لاس کې دی، خدای ج درکړی، کنه نور نه تر دې دومره افغانانو غیرتي یې، نه ننګیالی یې، چې د نورو خلکو خویندو، لونیو، بنځو ته یې بسته کو، ته څه له اسمانه رانکته یې؟

چون شیخ صاحب، په بې آبه کولو، وهلو ټکولو کې مشهور و، وپرېدم هسې نه فکر وکړي، چې زما د لور بریندولو ته یې تلوسه ده، نو ځان ته به سم کار وگورم.

له دې کبله دده په ځواب کې مې په نرمۍ او احتیاط سره کړل:

- نه شیخ صیب! سخت نه دی، خو بیا هم څه احتیاط غواړي، چا چې نه وي کار کړی، لږ ورته ستونزمن دی.

سړی په خپله خبر ودرېدو، کړل یې:

- ته یې طریقه راته وښایه!

مجبور شوم لمړی مې د ښویه او چسپناکې مایع په بوتل گوته ورته کېښوده کړل مې:

- اول به دا بنویه مایع ټول بوتل، یوه اندازه وړاندې په شرمگاه کې ورته واچوي، بیا مې د پیپ او خلتې پلاستیک وشکولو، ورته کړل مې: دوهم قدم کې به دا پیپ په دغه شان، دوو گوتو کې کلک ونیسه، هوا درنه تېره نکړي، ترڅو د پیپ سر کې زخه راټوله وي، په آسانی سره مثاني ته ځان ورسوي، کله چې مثاني ته ورسېدو، اوبه پکې راځي، د اوبو له راتلو سره دې گوتې ترې لرې کړه، څو د پیپ سر کې زخه ځان پرانیزي، واپس له مثاني راونه وځي، نور صحیح دی، اوبه خپله خلتې ته راځي، مثانه راخالي کېږي، البته پیپ ډېر لاس کې مه لوغوه ترڅو مکروبي نشي.

سړي د موفقیت په پار سر و خوځولو، نور یې غږ ونګړو، دنجلۍ څنګ ته ورغلو، تر چپرکت چاپېره پرده یې کش کړه، زه هم ترې راشاته شوم دوې، درې پردې د پخوا د بل چپرکت په څنډه ورته منتظر شوم، شیخ صاحب یې د بنځې په مرسته، د پیپ په داخلولو پیل وکړو، څو شیبې وروسته یې د نجلۍ چيغې او فریاد پرې لوړ کړو، که څه هم داسې نور ناروغان به یې چې کله روغتون ته راوړل، په ټول روغتون کې به یې د چيغو انگازه لګېده، خو مورې نجلۍ ډېره غیرتي وه، په ټول توان سره یې کوشش کولو چې خپل غږ خاموش کړي، دلته یې چې غږ راجګ شو، فکر مې وکړو، مثاني ته د پیپ تېرول خو په ناروغ دومره فشار نه راوړي، ممکن

هغه نبویه مایع ترې هېره وي، وچ پیپ به داخلوي؟ همدا و، چې په نجلۍ
مې زړه وسو، ومې نشوی زغلی، غږ مې پرې وکړو:

- شیخ صاحب! هغه مایع دې استعمال کړه؟

ځواب یې رانکړو، بیا مې ورنارې کړې، په دوهم ځل یې کړل:

- هو، هو اول مې همغه ټول بوتل کې خالي کړو!

نور خاموش پاتې شوم، نجلۍ لا هم سخت فریاد کولو، عین حال کې به
شیخ صاحب هم یوه نیمه پټکه پرې وکړه، چې گویا ډېره مه چغېږه، مور
بېچاره یې بیا سم ورسره ژړل، هم یې دا دلاسا کوله، ډاډ یې ورکولو، چې
گواکي لږ صبر وکړه، نور بسته شو، اوس به جوړه روغه شي.... خو په هر
حال، همدې، همدې کې لس، پنځلس دقیقې تېرې شوې، لا هم پرې اخته
و، پیپ نه و بسته شوی، درحال کې چې ټول ټال یوه دقیقه وخت نه نسي،
بلاخیره تر څو لحظې نور وخت تېرېدو وروسته، د نجلۍ غږ ټپ او ټوپ
خاموش شو، د مور ژړا او چیغې یې جگې شوې، زړه کې راتېره شوه: لکه
چې ختمه یې کړه، څو مې ورنارې کولې چې څه وشول؟ د شیخ صاحب
ورخطا آوازونه مې تر غوږو تېر شول، ډاکتره! ډاکتره! ورمنده مې کړل،
چې کتل مې د نجلۍ په مخ او غاړه لیکه، لیکه رنې خولې بهېدلې،
ضعف یې کړی و، بلخوا زنگانونه یې، پیپ، د شیخ صاحب لاسونه ټول په

وینو سره پره و، لمړی مې زر بالون راکش کړو، او کسجن مې ورته بسته کړل، بیا مې یو دوې لټې په یخو اوبو رالندې کړې، مور ته مې یې ورکړې، ترڅو په لاس او پښو یې ورته کېږدي، دوی ته مې ډاډ ورکړو، چې خیر ضعف یې کړی، ښه کېږي، زه راتاو شوم، پيپ ته، شیخ صاحب ته مې کړل:

- دا وینې څه کوي؟ غږ یې ونکړو، له څه وبلو پرته نرم هاخوا شو، هرڅه یې راپرېښودل، چې ومې کتلو پيپ یې داخل کړی و، خو وینه زیاته و، ښکارېد نه چې صحیح یې داخل کړی کنه؟ یوازې له تکو تورو وینو ډک و، اوبه نه پکې راتللي، لاس مې ور اوږد کړو، د یو وار مصرف کاغذي لولې نه مې ښه ډېر کاغذ رابیل کړو، بهر او تر کومه ځایه چې امکان و، د تناسولي آلې داخل کې وینې مینې مې پرې راوچې کړې، بیا جگ شوم، له الماری نه مې د وینې د بهېدو ضد سپرې راواخیستله، دا مې هم پرې استعمال کړه، چې کتل مې ظالم د مثاني په ځای، پيپ رحم ته تېر کړی و، په دې سره یې د بکارت پرده هم شکولې وه، وینه د همدې پردې د پرې کېدو له وجې رابهېدلې وه، که څه هم بېخي زیاته وه، داسې گومان کېدو چې څه اندازه به له رحم نه هم رابهېدلې وي، چون پيپ کې چې اوبه نه راتللي، ده فکر کړی چې ممکن ځای ته به نه وي رسېدلی، له دې کبله یې

ورتېر کړی و، ورتېر کړی و، خلته پسې شاوخوا دوه متره پيپ پروت وي،
صرف نیم متر پاتې و، نور یې ټول وړ داخل کړی و، نو طبعاً رحم به یې هم
پرې زخمي کړی وي، وینه به ترې رابهېدلې وي.

خو په هر صورت، زر زر مې پيپ واپس راويستلو، د خلتې سره مې
کثافت دانې ته واچولو، له الماری نه مې بل پيپ او خلته، سره د
مخصوصې مایع راوخیستل، په بېرې مې ورته تېر کړو، د پيپ د تېرولو
سره سم، په مثانه کې بندې اوبه په ډېر شتاب د خلتې په لور راروانې
شوي، خو لحظې وروسته د نجلی ساه وچلېده، کرار کرار یې رنگ
راسپین شو، خلور، پنځه دقیقې لا نه وې وتلې چې په هوش هم راغله،
غټې غټې خام رنگې شنې سترگې یې رارنې کړې، فکر کړم وشرمېده زما
په لیدو یې واپس پتې کړې، چې واقعات شي، په ټول کې یې ډېره بڼه
ځوانې لرله، زړه کې مې وېل: کاشکې ددې سر تنبه سړي لور خونه وی، د
یوې عادي ناروغۍ له کبله یې سل مرګونه درباندي تېر کړل، خو په هر
حال، خپله شیخ صاحب هم په خوله څه نه وېل، ولې له تندي یې ښکارېده،
چې د لور په واپس ژوند ته راګرځولو یې رانه خوشحاله و، لنډ به یې
وايم، نور زه ترې راووتلم، دوی مې بستر ته ولېږل، سهار مو معاینات
ورته تکمیل کړل، څنګه مې چې شک کولو همغه شان و، مثانه یې چرک

شوي وه، تر دوې ورځې بستر وروسته مې دوا ورته وليکله، مور ته مې
بې سترگې ورواړولې کړل مې:

- مورې! خورکې خو نور انشاءالله بڼه ده، هېڅ مشکېل نه لري، تاسو
کولی شئ، چې کور ته لاړشئ، د څه وخت لپاره، غوښه، لوبيا، مستې،
وغیره توند او تروش خواړه مه ورکوئ، او دوا يې په خپل وخت منظمه
ورکړئ، مثاني يې چرک پيدا کړي و، ترڅو بېخي له منځه ولاړ شي، اينده
کې بيا دا تکليف ورته پيدا نشي.

مور يې دعاگانې شروع کړې، زه ترې راروان شوم، د تللو وخت کې شيخ
صاحب معاینه خانې ته راپسې راغلو، کړل يې:

- زه د عصابو نه خوشک يم، حوصيله نه لرم، بڼنه غواړم په هغه شپه مې
لږ توندي درته وکړې.

- خدای ج دې وښه، شيخ صاحب! نه هېڅ خبره نه ده، مشران چې هر څه
ووايي پروانکړي.

بيا يې کړل:

- دې روغتون ته یوه، دوې ډاکترانې هم ډېرې ضرور دي، که چیرته در معلومي وي، ته یې راپیدا کړه، نور یې د مقررولو، معاش، تلو او راتلو، کارونه زه ورته جوړوم.

- سمه ده شیخ صاحب! زه به هڅه وکړم، یوه راته معلومه ده، خو هغو د ظاهر شاه بابا په وخت کې تحصیل کړی، اوس ډېره زړه ده، ممکن کار ونشي کړی او ځوانې ډاکترانې فکر نکړم پیداشي، خو اصلاً ددې ستونزې دحل لپاره اساسي کار ته اړتیا ده، زه فکر کړم چې هغه یوازې او یوازې د نجینو په مخ د مکتبونو او پوهنتونو د دروازو پرانستل دي، ترڅو د وخت په عصري او پرمختللي طبابت برلاسي ډاکترانې مو جامعه کې وروزل شي، صرف همغه وخت موږ او تاسو دې ستونزې ته ځواب ویلی شو.

- باور وکړه ډاکتره! که دوې شپې له مخه دې دا خبره کړې وی، نو داسې وگڼه چې په ډېره سنگینه سزا به مې رسولی وي او چا چې دا خبره کړې رسولی مې دي، ولې بخت دې دلته بیدار دی، چې پرته ستا له یادولو، په دې اړه، دا دوې شپې زما فکر خپله د ځمکې او اسمان په اندازه فرق کړی، څنگه چې تاته معلومه ده، تر پروانه زه خپله بنونځيو ته دنجینو د تلو کلک مخالف وم، حتا د حکومت لخوا دا مسولیت ماته سپارل شوی،

دلته دنجینو مکتبونه زما په حکم بند دي، خو هدف مو دا و، ترڅو په ټولنه کې د فحشا، بداخلاقی او فساد مخه نیول شوې وي، ولې نن مې چې د نجینو د ښونځیو د بنديو د نقصان او ښځینه ډاکترانو د نشتون له کبله دلته څه ولیدل، زه په دې يقيني شوم، چې نجینې که ټول عمر سرتورې ښونځیو او پوهنتونونو ته لارې او راشي بیا به هم دومره د فحشاء او فساد لامل شي، لکه څومره فحشاء، بداخلاقي، بې شرمي، بې غیرتي، بې ديني چې یوازې په یوه روغتون کې د ښځینه ډاکترانو د نشتون له وجه صورت نسي، نو انشاءالله تر نن وروسته به زما مبارزه برعکس وي، په خپل ټول توان به هڅه کوم، ترڅو زر تر زره د نجینو په مخ د ښونځیو دروازې پرانستل شي.

زما د خبرې سره د موافقیت په پار مې څو مننه ترې کوله، مایل ته یې زنگ راغلو، کړل یې په دروازه کې څوک راته منتظر دي. په همدې سره مو د مخه ښې لاسونه سره ورکړل، روخصت مې کړو، که څه هم په لور مې یې زړه بد و، ډېره باحیا، شریفه نجلۍ وه، څنگه مې چې مخکې ووېل، ښه ځواني هم خدای ج ورکړې وه، زښته زیات تکلیف پرې تېر شو، بلخوا د بکارت د پردې په له منځه تلو سره یې، پیغلتوب هم زیان من شو، زړه کې رالوېده، چې گویا په دې سره به یې راتلونکې کې خاوند هم د ټول

عمر لپاره پرې بد گومانه وي، ددې شرافت او بنايست ته په کتو، څنگه چې بنايي هسې مينه به ورسره ونه لري.

اما شيخ صاحب ته ددې پېښې په کېدو خوشاله وم، زړه کې مې وېل: څه بڼه وي چې خپله پرې واوښتې، د ولس مشکيلات دې درک کړل، د نورو مسلمانانو له درده خبر شوې، دلته له کالونو راپه دېخوا، هره هفته دوي، درې خاص همدا ستا د لور په شان ناروغې ميرمنې راوړل کېږي، ددوي، خاوندان، وروڼه، زامن، هر يو يې تر تا ډېر غيرتي دي، ولي د مجبوري له وجې نارينه ډاکترانو ته اجازه ورکوي، چې درملنه يې وکړي او هره مسلمان، افغانه، خصوصاً پښتنه ميرمن چې د يو نارينه ډاکتر له خوا بربنډېږي، سل ځانکډنه پرې تېرېږي، دا ټول ستاسو يو شمير افراطي او سخت دريځه اشخاصو له لاسه.

پای

{ دا دریم مری دی }

خدای ج دې وبنښي، د روژې مبارکه میاشت وه، د کابل ښار دده افغانانو، سیمه کې د سرگ په څنډه روان وم، که تللي یاست، یا مو پام کړی وي؟ نمورې سیمه کې دایم ډېره گڼه گڼه وي. خو په هر حال، چې کیسه اوږده نشي، لڼد به یې وایم، زېرمینیو ته نارسیده تر پنجره هاخوا پیاده رو کې، نارې شوې:

- هاءا مسلمانا کافر است، روزه راخود!

- آآ مردوم روزه راخورد...

چې ورومې کتل یو سرې کونډۍ گیرې واله سرې هاخوا د دواخانې د دروازي په زینه کې ناست یو زیر رنگي ځوان ته د لاس په اشاره سره، پرله پسې همدا نارې وهي، د نمورې ځوان په لاس کې د مدني ابو بوتل و سر یې پرې وربسته کولو، که څه هم ما د ابو په څښلو ونه لیدلو، خو داسې ښکارېده چې اوبه یې څښلې اوس د بوتل سر بسته کوي، همدې وخت کې یو ډبل ځوان چې دسمال یې تر سر تاو و، لاس یې ورواچولو د ابو بوتل یې په څپر ترې ووهلو، بوتل هاخوا والوتلو، له دېخوا یو بل ځوان وار پرې وکړو، په دې یوه ډډې کې یې په لغت ووهلو له زینې نه یې راخطا کړو، په دې سره له شاوخوا وارونه پرې زیات شول، بلاخیره ټول ښار پرې راټول شو، دوکاندار، کراچی-واله و، ډرپور هر سرې مندې راوهلې برخه یې پکې اخیسته، په هلک یې سمه د عرسات ورغ جوړه کړه، له تاسو یې څه پته زما

جذبې يې هم راوپاروله، زړه کې راتېره شوه: سرپه! په دې مبارکه روژه کې چې د هرې نیکۍ ثواب یو په لسه حسابېږي او ستا تر سترگو لاندې څه سپېڅلی او بې خطرې جهاد روان دی، چې نن گناهونه نه ټکوهې، برخه نه پکې اخلې، نو داسې وگڼه چې حورې او غلامان دې په ځان نه لورېږي، همدا و، چې پیچکش مې له جیب نه راویستلو، ورټوپ مې کړل، لنډه دا چې، اته، نهه دقیقې مو په هلک کې بنه سم کار وکړو، څنگه چې مخکې مې ووېل گڼه گڼه بېخي زیاته وه، هر چا زور وروهلو ترڅو یو سوک یا لغته یې ورورسېږي غازي شي، له دې کبله ځینې ضعیفه او سپین گيري هم تر پښو لاندې شول، اگر چې ضعیفه څه زه خپله د خلکو زور راباندې راغلو پښه مې بنده شوه، ولوېدم، شهادت کې مې هېڅ نه و پاتې هسې یو قسم مې ځان ترې راویستلو، خو په هر حال بلاخیره پولس راورسېدل، برقي ډنډې ورسره وې، په وهلو او ټیلوهلو یې خلک هاخوا دپخوا کړل، چې کتل مو دهلک نه داسې څه شی جوړ شوي و، فکر به دې هم نه و کړی چې دا به انسان و، لاس په یوه، پښې په بله، په وینو سرې ریتې ویتې جامې یې، په ټوټې ټوټې او وینو سرو اندامونو کې تاو راتاو وې، د خلکو ترې لرې کېدو سره سم یو چاغ تکره سپینرېږي ځان پرې ورخطا کړو، له درد او ژړا نه شنه تې وه، فقط په ستوني او سینه کې یو قسم پخېدلو، نور یې له خولې غږ نه راوتلو، پولسو واپس ترې راپوته کړو، سرې لویه ساه واخیسته، په همدې ډک ستوني ژړا او فریاد کې یې کړل: زوی مې دی، د گردو تکلیف یې لرلو، د ډاکترانو د هدایت سره سم هر نیم ساعت کې دوه، درې غورپه اوبه یې باید هرو مرو څښلې وې، پرې جبري کړې یې وې. اوس مې دلته

زینه کې کپنولو زه دواخانې ته ننوتلم دوا مې راخیسته چې تر شاه مې راوکتل سلگونه وحشیان پرې راټول و، د محشر ورځ یې پرې جوړه کړې وه. په دې سره پولیسو د مجرمو کسانو په نیولو لاس پورې کړو، ټول یې چېرې نیولې شوی، بسته بنار و، صرف څلور پنځه کسان یې ونيول، نور نیم هسې وټنبول، نیم داسې، ما هم ځان د پولې باغ عمومي په طرف راشیوه کړو، الله ج دې مغفرت وکړي، دا بڼه و، چې ډېر لاس مې وروڼه رسېدو، کنه ما خو کوشش کولو چې د پیچکش نوکه یې دې سترگو کې ورواچوم، اما د بیرو بار له وجه مې وس ونشو، یوازې یو، دوه ډېر کلک، کلک پیچکشه مې په دې سینه کې ووهلو د پیچکش نوکه تر بېخه بېخه پکې ننوتله. که څه هم دا دریم مړی دی چې داسې په سهوې سره یې قتل کې برخه رانه اخیستل کېږي، خو په دې هلک مې ډېر فکر خراب شو، اصلاً ده ته هم نه، بلکې پلار ته مې یې ډېر زړه وسو.

پای

{ زړگی دې ښکته پورته نکړې }

جیب کې مې د مایل کړنگار شو، زنگ د وږمې و، مخکې تردې چې بلې
 ووايم، ښه په کړس کړس د خدا غږ يې راغلو، شيبه ورته غوږ شوم،
 وروسته مې غږ پرې وکړو:

- لکه چې لیونۍ شوي پخیر!

د یوې بلې نرمې خدا په کولو سره یې کړل:

- نه، ولې به لیونۍ کېږم، دومره خوشې دي؟!

- بیا دې نو حتماً (گل لالا) درته ویلي چې عمران ته زنگ وکړه، پرې پاتې
 پیسې نه ترې اخلم واده به مو وکړم، ځکه داسې خوشحاله یې!

نجلی یو ځل بیا یوه خوله ښه په کړس وخنډل همدې خدا کې یې راغبرگه
 کړه:

- گوړه کوړه یادوه، خوله به دې خوږه وي، څه اوبو راوړې يم، چې خوشې
 به مې درکړي؟ ۲۲ کاله یې خوري راسره ایستلې، ډوډۍ یې راته راوړې،
 جامې یې راته کړې، ډاکتر ته یې بولي يم!

- نه وېل کېږي، ماوېل که مسلمان شوی وي!

خبره مې ښه وروڼه لگېده، په تونده بې کرل:

- ښا، زما گل لالا کافر دی امممم!؟

- ورکه شه ټوکه مې درسره وکره!

- دا د تا ټوکه ده اممم!؟ کاشکې عقل خرڅېدلی یو من مې درته

اخیستلو، چې نور دې د ټوکې او بې عقلۍ فرق کولی شوی!

- یو من به دې ځان ته هم اخیستی و، اتي دې چې چاته تلفون کولی،

لمړی به دې سلام اچولو، د صحت پوښتنه به یې دې کوله، لکه غلمینه انا

مخکې له مخکې به نه ورششیدلې!

په دې سره مې نجلی بیا لږ راموسکی کړه، وېل یې:

- غلمینه انا څوک ده!؟

- ورکه شه، غلمینه انا پرېږده، دلته ډېر ښه انار دي، که زړه دې ورته

کېږي؟ چې یو کارتن درولېږم!؟

- انا ار، چېرته یې!؟

- کندهار کې!

- اففف رښتیا ووايه!

- بل وخت مې دروغ درته ویلي؟ ته صبر خو چې راویې گټو، اتي خو مو د نامزادی هم کلمې ور شني کړې، دا دی، دوی میاشتي وروسته اوه کاله پوره کپړي!

- ددې کندهار نیکمرغ نه خو هابله ورځ راغلي یوه دې پکې دوی نشوه، وپل دې کارونه نه و، اوس بیا ولې ولاړې، لکه چې کرایې درباندي ډېرې دي!؟

- نه، کندهار کې نه پاتې کېږم، هرات کې مې کار پیدا کړی، بېگاته حرکت کوم پخیر، دعا کوه!

- هرات هم د همدې بدبخته وطن یوه برخه ده، نه به کار وي، نه هېڅ هسې به دې کرایې مصرف شي، که زما منې مه ځه!

- بیا نو لکه چې راتنستي له خیره!

- په دې سره نجلۍ یو ځل بیا دلمړي ځل په شان بڼه دزړه دخلاصه وخنډل، د خدا په وروستیو کې یې کړل:

- بوووووو دا خوبونه دې ابوت ته وایه، پوه شوې؟ ځه خدای ج دې ترنکه تیر کړه!

- بڼه درته وایم، چې ته هم نه راتنستي، کار هم ونکړم بیا نو څه وکړم!؟

- د څه شي کار دې پيدا کړی؟

- یوه فابریکه ده، زړې اوسپنې وپلې کوي، د اطاقونو د چت لپاره اوسنيز
گاډر ترې جوړوي!

- اوووو هغه ته ورنشي ډېر خطرناک کار یې دی، زمور یو همسایه د
بخملې خاله زوی، کابل کې همداسې یوې کارخانه ته ورغلو، یوه میاشت
یې پکې ونه وتله، د لاس کوتې یې ماشین نیولې وې، تر غوڅې کړې یې
دي، بیچاره اوس هم په یوه لاس معیوب دی، مور ته یې کیسه کړې وه،
چې هره ورځ د دوو، دريو نفرو لاس یا پنبې پکې قطعې کېدل، ډېر
کاریگر په کې وسوځیدل، ان هډوکي یې ایرې شول!

- نه انشاءالله زه احتیيات کوم، معاشونه یې ښه دي صرف چې شپږ اوه
میاشتي کار پکې وکړم، که د الله ج رضاء وه، بیا دومره کېږي، چې د گل
للا پاتې حساب دې پرې خلاص شي او هم د دواړو د واده یو متوسط
محفل پرې برابر شي!

- زه خو وایم مه ځه، هسې به سرگردانه شي، ته راشه توکل په خدای ج یو
ځل بیا مې گل لالا ته ووايه، چې دا پاتې روپیۍ قرض درته پرېږدي، کله
چې د وطن حالت لږ ښه شو، کارونه پيدا شول، بیا به یې درکړم، دا ځل به
زه هم ورته ووايم، کنه په خدای ج داسې شرمېږم، د خپل واده په اړه

معمولي خبره هم نشم کولی، دا خو پرېږده چې گل لالا ته مې مخامخ ووايم، چې دا پاتې پيسې يو څه وخت عمران ته پرېږده، ترڅو واده يې وکړي، بيا به يې کرار کرار در خلاصه وي، موسکا کې يې پسې زياته کړه: خو خیر نن به ستا لپاره دا نوم هم وکړم!

د نوم کولو لفظ يې څه جالبه غوندې راته ښکاره شوه، زه يې هم لږ موسکې کړم، خو په هر حال ځواب کې مې يې ورغبرگه کړه:

- نه مړې! ها مخکنی ځواب مې يې چې په یاد وي، ولاکه بيا ورته ووايم، چې اوه کاله نور هم ووځي، پسې اوږده مې کړه: دومره بې غیرته هم نه يم، هو رښتيا ته صبر په دې اړه دې يوه ټوکه راياد کړه وايي: کومې نجلۍ د موسی خان په نوم يوه کلیوال هلک سره کوزده کړې و، نمورې هلک چرسې و، بيا به يې نو که يوه پيدا کوله که دوي په خپلو چرسو به يې ورکولې، لکه زما او ستا د کوزدې يې شپږ، اوه کاله وتلي و، د واده لپاره يې يوه روپۍ نه لرله، بل ورځ په کوم واده کې د دريا سره په ټپيو کې، دکلي نورو نجينو د موسی خان د چرسو او مفلسۍ پيغور ورکړی و، نجلۍ په زړا شوې وه، په دې مجلس کې دموسی خان خور هم ناست ده، د موسی خان خور چې دکليوالو نجينو پيغور او د وريندارې ژړا ليدلې، دتسلې په پار يې له دې خوا ټپۍ وراچولې چې:

زړگی دې بنکته پورته نکړې

موسی به کونه ورکوي تابه ساتينه! 😊

تپۍ ته دواړو یوه شیبه وخنډل، پسې زیاته مې کړه، مقصد د موسی خان
 دخور خبره زړگی دې بنکته پورته نه کړې، څنگه مې چې مخکې درته
 ووېل، دومره بې غیرته هم نه یم، زه غواړم چې واده مې په حالو پیسو
 وکړم، ځکه دا دټول عمر سودا ده، هسې نه بیا مو راتلونکی خراب شي،
 کنه منه داسې غله ملگري لرم، چې یوه شپه ورسره ووتلم، ولا د پنځو
 وادونو پیسې خو درته راپیدا کړم!

- اممممم! ته د غلو سره هم ملگری کوي؟

- نه، غله نه دي، قسم ده، هر یوه یې تر ما ډېر تعلیم کړی، خو کار نشته،
 تر موږ لویې لویې ستونزې لري، حالاتو مجبور کړي!

- بنا، نه غلا دې ورکه شي، خو ماوېل کارونه نشته، په اوه کالونو کې
 دې، ایله دری لکه روپۍ ور خلاصې کړې، دا دوه لکه نورې ترڅو
 ور خلاصوې پنځه کاله خو نور هم اخلي، خبرو کې یې د نرمې خدا په یو
 ځای کولو سره زیاته کړه: په خدای ج زه اوس داسې شوې یم، لکه د اتیا
 کالو بوډۍ هیڅ د ځوانۍ او پیغلنوب مستي نه ده راکې پاتې!

خدا کې مې ورغبرگه کړه:

- د مستی غم مه کوه، زما یې چلونه زده دي، داسې به دې مسته کړم، که ژوند و لکه هوسی همداسې توپونه به وهي:

ويې خندل:

- څنگه چلونه!؟

- درته وبنایم؟

- هو، خو گوره، که بې حیا خبره دې وکړه، داسې به دې د خولې خوند درجوړ کړم!

- بنا، څه نو بیا دې وي!

- امممم زه پوه شم چې ته غواړې څه ووايي، خو بڼه و چې ودې نه وپل کنه!!! خبره یې همدا د گواښ په نقطه پرېښوده، نور یې څه ونه وپل.

خدا سره مې ورغبرگه کړه:

- لمونځ قضاء کېږي، څه فعلاً دې په خدای ج سپارم، ما بنام ته انشاء الله که ژوند و، بیا زنگ درته وهم!

د خدای پامانی په کولو سره مې تماس همدالته ورقطعه کړو، تر سرک
هاخوا جومات کې له لمانځه کولو وروسته، کرار کرار د هرات د سه صد
چهار (۳۰۴) موټرو اډې ته ورغلم، لمړی موټر ډک و، یوازې شاته سیټ
کې د دوو نفرو ځای پکې پاتې و، له دې تیر شوم، د دوهم موټر د ډرپور
تر شاد شیشې طرف ته د یوې چوکۍ ټکټ مې وکړو، واپس رابنکته شوم
ترڅو موټر ډکېدو تر څنګ یې یوه هوټل کې ورته منتظر شوم، د شپې آته
بجې وې، کلینر را نارې کړې:

- بیا بخیر حرکت است!

موټر کې کیناستو، د ډرپور د حکم سره سم مو، د دعا لپاره لاسونه پورته
کړل، خلاصه ټوله شپه مو په سفر تیره شوه، د سهار آذانونو ته کم وخت
پاتې و، هرات ته ورسېدو له موټر نه د رابنکته کېدو په محال مې مبابیل
راویستلو، ترڅو ساعت څو دی؟ چې کتل مې وږمې لس، پنځلس زنگونه
وهلي و، نیت مې وکړو، چې زنگ ورته ووهم، بیا مې ویل اوس به ډېره
کلکه ویده وي، له خوب نه به یې وباسم، مبابیل مې واپس جیب ته کړلو،
جیب کې یې لا تکرور نه و نیولی؛ چې زنگ ورته راغلو، واپس مې
راویستلو وږمه وه، د اوکې سره سم یې په تونده ویل:

- زنگ ولې نه پورته کوي؟

- موټر کې وم نه يم پرې خبر شوی، اوس مې زنگ درته وهلو خو ماوېل ویده به یې، زه راورسیدم همدا اوس له موټر نه رابنکته شوم!

- په دې شپه کې اوس چیرته ځي؟

- دلته هوټل شته، تنه زه نه يم، ډېر مسافر دي، څه آرامه ویده شه، سهار بیا زنگ درته کوم، اتي مې همدلته پسې ورقطعه کړو، نجلی غوسه وه.

سهار له لمانځه وروسته مې د فابریکې پوښتنه وکړه، له ښاره لرې یوه دښته کې وه، د چای خوړلو په محال مې وږمې ته زنگ وکړو، تر سلام او حال احوال اخیستلو وروسته مې وریاده کړه:

- فابریکه له ښاره لرې په کومه دښته کې ده، وپل کېږي هلته مبابیل هم کار نه کوي، مقصده چورته مه وهه، د جمعې جمعې په ورځ انشاءالله ښار ته رابنکته کېږم، احوال دې اخلم، په همدې سره مو د شبکې د ستونزې له کبله تماس قطع شو، خبرې مو خلاصې وې، اتي زه هم پسې ونه گرځېدم بیا مې زنگ ونه وهلو، تر چای څښلو وروسته مې د فابریکې په لور حرکت وکړو، ډېره لار وه، سرک هم خراب و، ډرپور د موټر سره احتیاط کولو، لنډه دا چې شاوخوا په یولسو بجو فابریکې ته ورسیدم، د کوم کس سره مې چې رابطه کړې وه، هغه مې پیدا کړو، نموړی د فابریکې د برق رسونې مسول و، شپه مې ورسره وکړه، سبا یې دکارمندانو مشر ته

معرفي کړم، سم د لاسه یې د فابریکې د کارکوونکو خاص یونیفرم راکړو، سلگونه کارگر او موټر په کار مصروف و، بېلا بېلې دندې یې مخ ته وړلې، کارونو ته په کتو د کارمندانو معاشونو هم فرق لرلو، تر ټولو ښه معاشونه د هغو کسانو و، چې ویلې شوې اوسپنه به یې د اور له بټیو نه را ایستله، د گاډو قالبونه به یې ترې ډکول، په دوهم قدم کې د هغو کارمندانو معاشونه ښه و، چې د اړې له خولې نه به یې اوسپنې راجگولې د اور بټیو ته به یې وراچوې، دریم گام کې د اړه کشانو معاش ښه و، همداسې پایه په پایه معاشونه ټیټېدل، خلاصه ما هم د ۲۵ زره افغانۍ میاشتنی معاش په مقابل کې د هغو کارمندانو سره شروع وکړه، چې د اړې له خولې نه یې اړه شوې اوسپنې راوړلې، د اور بټیو ته یې ورغورځولې، که څه هم لمړیو کې ورسره نابنده وم، داسې درانه کارونه مې نه و کړي، لږ راته مشکيله وه، خو کرار کرار ورسره بلد شوم، ان تر دې چې یوه میاشت وروسته مې د رسمي کار سربیره دوه، درې ساعته اضافه کاري هم کوله، چې په دې سره میاشتنه تر ۳۵/۳۰ زره افغانۍ راته جوړې دي، خوشحاله وم، که څه هم زور باره و، اما بیا هم ښه په طبیعت مې کار کولو، د جمعې، جمعې په ورځ به ښار ته ښکته کېدم، وږمې ته مې زنگ وهلو، ددې د حال احوال اخیستلو علاوه، د خپل

صحت او کار په اړه به مې هم ډاډ ورکولو، حتا تر هغو پيسو چې ماته به جوړې دي، خه زياتې به مې ورته بنودلې، ترڅو خوشحاله اوسي، بلاخيره له پنځه مياشتې کار کولو وروسته، د شپږمې مياشتې په لمړيو کې غالباً په دريمه نيټه يو ځل بيا د جمعې ورځ وه، د تل په څير بنا رته بنکته شوم، حمام مې وکړو، اتې کرار کرار راغلم د ليلې پارک د شنه چمن په منځ کې مې د اوږې دسمال رالاندې کړو، له پاسه پرې کيناستم، سم دلاسه مې وږمې ته زنگ وکړو، تر اوليه سلام کلام وروسته مې بيا هم هيله ورکړه، چې گويا صرف دوې مياشتې نور کار وکړم، د گل لالا دپيسو دخلاصېدو علاوه دي، د دواړو يو سپک د واده محفل هم پرې جوړېږي، اتې په ډېرو ليوني خوشحاله دي!

نجلی په موسکي انداز کرل:

- بنا خدای ج دې دا دوې مياشتې نور هم خیر درپيش کړي، بيا يې فابريکه کې د شپې د ځای او خواړو پوښتنه وکړه، ترڅو مې ځواب ورکولو، کرل يې:

- ولې ارگمي کوې خوب درځي؟

د لمړې پوښتنې ځواب يې پاتې شو، د دوهمې په ځواب کې مې يې کرل:

- نه، خوب نه راځي د کار سره بلد شوی یم، کومه ورځ چې بېکاره شم ټول وجود مې مړ، مړ درد کوي، شخ پخ وم!

- اوووو کاشکې رالنډوی، په خدای ج داسې چاپي مې زده ده، ددې شپږو میاشتو شخي مې دې په نیم ساعت کې درنه ایستله!

- کاشکې درلنډ وی، چاپي کړی به دې هم وم او حیا دې وي..... مقصد دلته مې یوه وړکۍ ټوکه بله هم ورسره ملگرې کړه!

د ټوکې سره مې نجلی حساسیت وکړو سمه دمه په جنگ شوه:

- خدای ج دې حال تردې بتره کړه، بې شرفه، بې حیا، بس کړه چې ها بله ورځ مې څه درته ونه وپل، ته بله ورځ.....

خبره کې یې ورولویدم:

- ورکه شه، ډېره مه تېرېږه، خوله مې غلظه شوه!

خدا او غوسه یې سره گډ شول کړل یې:

- بنا بیچاره! چې مور ته دې کومه ورځ خوله ورغلظه نشي!

نظر هغه ټوکې ته دا خبره یې واقعاً جالبه وه، هر څو مې ځان کابو کولو، خو نشوه لېرانه وخنډل شول، زما د خدا په اورېدو نجلی سم کړس وهل،

اتي له مانه هم آتني شوه، يوه لحظه مو بڼه سره وخنډل، وروسته مې ورغبرگه کړه:

- باور وکړه، که د عقل نوم وي درکې، فقط د بنکرو کمی دې دی!

- امممم! حقیقت تریخ وي، چې داسې بې واکه خوله دې ده، رښتیا وایم کومه ورځ دې مور ته ورغلطه نشي، ورته ونه وایې چې...

بیا مو هم لږ سره وخنډل زر مې ځان کابو کړو:

- ورکه شه، مبابیل کې مې چارچ کم دی، چې قطع نه شي، پارک ته مخامخ دوکانو کې ډېر بڼه د چرمو افغاني کالي بنکاري، که خوبښېرې دې، چې درتلم یو جوړ درته واخلم؟!

- هو! خوبښېرې مې، خو دلته هم پیدا کېږي، ته دې اوس پیسې مه ښوروه، خیره بیا به یې واخلو!

- اوووو لیونی! په دې نه کمېږي، چې شپږ اوه میاشتي کار کوم، لس ورځې نور یې هم نه صحیح، هغه د چا خبره، سل په لالي ولاړې دا دوې یې د بنګړو!

نجلی وخنډل کړل یې:

- داسې نه وایې چې په لالي ولاړې، وایې په لالي پورې!

- اففف! ته هم په خبر کې خبره جوړه وي، دواړه یوه معنا لري، پسې زیاته مې کړه، هر جوړ کالي دې چې بڼه درباندي جوړ وي، اندازه یې واخله بیا یې ماته ووايه، چې په همغو اندازه یې واخلم!

- وایم درته چې، مه یې اخله بیا یې دلته اخلو!

- نه دا ډېر بڼکلي دي، منه چې یو جوړ مې نه وي درته اخیستي، یو ځای کې مې ډېر بڼایسته زنانه یې ساعتونه ولیدل یو له هغو نه هم درته اخلم، په اخیره ورځ د هرات بڼار کې گرحم، کیدشي دې مارکیتونو کې نور هم بڼه، بڼه شیان وي، که مې کوم بل څه خوښ شول هم دروړم یې، خو خو...

- خو خو څه؟

- خو، خو یعنی ته به هم نور لږ راهوښیارېږې، اوسنۍ ټولې نجینې خپلو نامزادانو ته، مینه آغا، نور چشم، جیگر او دې ته ورته نورو بڼکلو نامونو غږ کوي، مقصد له دې وروسته، ته هم باید یو څه اخلاق خوشې کړه، زما خو شیرآغا نوم خوښېږې، بیا هم که ستا حافظه کې کوم بل بڼه نوم وي هم صحیح دی!

نجلی لمړی یوه خوله بڼه وخنډل، د ځان له کنترولو سره سم یې کړل:

- بوووووووو! بیخي دې اشتیا نشته، بی غمه اوسه، په خدای ج چې ټول هرات راته راوړې، که خو مې په دې شان هونبیاره کړې، زه به څنگه بڼه بڼکارم شیرآغا!!!

نور خبره ترې ولاړه یو ځل بیا خندا واک ترې واخیست، ساه مې نیولې وه، د خندا په وروستیو څپو کې مې یې ورغبرگه کړه:

- ولې خاندې؟ د نځینې بابو خبره مرگ دې بوځه، خو بڼه درته وایم، ولا دومره بڼه بڼکارې! قسم ده، ان په گل لالا او مورجاننه به دې خلک آفرینونه وایي!

د خندا په ساتلو سره یې کړل:

- هېڅ یې دې نه وایي، گل لالا او مورجاننه مې د چا افرینونو ته اړتیا نه لري!

- د فارسي زبانو خبره: ازمن فقط گفتن است، نور دې خوښه، مقصد خپله به بڼه بڼکارې، شیراغا سترې مشې، شیراغا لږ رانژدې شه؟ شیراغا هسې مې کړه، شیراغا داسې مې کړه!

نجلی یو ناخاپه تونده شوه کړل یې:

- له دې هسې او داسې نه دې مطلب څه دی امممم!؟

- اوس مې مایل کې چارچ کم دي، دا به بیا که ژوند و، د واده په اوله شپه درته تشریح کړم، هغه هم پس له دریو بجو!

نجلی مې بیا لږ را موسکۍ کړه، کړل یې:

- چې د واده اوله شپه پسې مړ نشې بیچارگیه! بیا داسې خوشې دي، زه به تر دریو بجو تاته وینه یم، چې ته صبر د خان زوی هسې او داسې راته تشریح کړي، پس له دریو څنگه، ولې وختي؟

- لمړی د پری نوری مهمې کیسې دي، د هسې او داسې تشریح ته ایله درې بجې نوبت ورسپړي!

- بنا، تالکه چې بنې د ادم خان او دورخانی نقلونه راته ساتلي، د څه شي مهمې کیسې؟

- نه ورکه شه، ادم خان غریب په هغو شپه چا ته وریاد شوی؟ هغه د سمو کیسو شپه ده!

- امممم! زه پوهېږم چې ته غواړې څه ووايي، خو که له څړیو دې پنبې ویستلې، چې بیا ونه وایي، زه نه وم خبر!

- نه مړې، اصلاً ته خپله غواړې له څړيو مې پنبې وباسې، خاصې کيسې رانه واورې، خوند ترې واخلي، خو بنده يې بوله، دا ارمان به دې گور ته يوسې، زه دومره بې ادبه نه يم!

په دې سره مې يو ځل بيا بڼه مزداره وځندوله، پسې کرل يې!

- ویی یې قربان څومره بڼه سپری یې ما خو اوس وپیژندلې چې ته دومره با ادبه یې!

موسکی شوم، مخکنی ځینې شوخي خبرې یې یاد ته راوستلې، ولې بیا مې هم له خپلې خبرې نه د دفا په پار ورغبرگه کړه:

- هلكان ټول با ادبه دي، خو نجینې یې نه پرېږدي، غږوي یې، پسې غږوي یې، ترڅو هغه څه ترې واورې چې ددوی مطلب وي او خوند ترې اخلي!

- هو! د واده په اوله شپه د مهمو کيسو یادونه هم ما وکړه کنه، زه بې ادبه يم؟

- مهمو کيسو کې خو شک نشته او نه هم دا د بې ادبۍ په معنا ده، صرف ستا فکر منفي دی، هر څه کې بې ادبي درته ښکاري او یا هم هغه متل دی چې وايي: د وږي نظر په دسترخوان وي، قصداً یې د به ادبۍ خواته کاږې، خوبېږي دې!

د خدا سره ګډه بې کرل:

- امممم! هرات کې سم چالاکه شوی یې چې تاته څه شی درکوي؟ په رڼو سترگو کې دې د خپلو بامو واوري، زما په بامو راواچولې، ته مهرباني وکړه، چې بې ادبي نه ده، بیا نو دا د واده په اوله شپه د مهمو کیسو یادونه څه معنا لري؟

- ما خو درته ووېل چې ته په هر څه کې د بې ادبي په لټه یې، همغه مخکنۍ خبره ده، چې د وړې نظر په دسترخوان وي، کني د دواوه د اولې شپې د مهمو کیسو له جملې، مثلاً زه پوهېږم چې ستا لمونځ او اودس نه دي زده، لمړی باید لمونځ، اودس دروښایم، بیا د یوې بلې ډېرې مهمې کیسې نوبت رارسېږي، همداسې به پسې ورځو!

نجلی د مخکې په شان یوې خولې خدا وروسته کرل:

- بوووووو داسې ووايه، چې زه یې درنه زده کوم، ما شکر په دری کلنۍ کې اودس او لمونځ زده کړي، له همغو وخت نه پرې ولاړه یم!

- د چا نه دې زده کړی!؟

- د گل لالا نه مې!

- ماوېل چې نه دې دي زده! پخوا مکتبونه نه و، سپینزیري ټول بې سواد دي، نه یې شوي کولی ترڅو له کتابونه یې مستقیماً صحیح لمونځ زده کړي وای، همغه د پلار او نیکونو نه یې سلسله په سلسله رانقل کړې، تر دوی پورې په داسې حال را رسېدلی چې د هر سپینزیري لمونځ ۸۵ فیصده مشکیل لري، بنا له هغوی نه به نو تا څه شی زده کړي وي؟

خبرې مې خوند ورنه کړو، په شخه یې کړل:

- الاااااا جارررر کاشکې دا دوه ټکيه مکتب دې لږ مخکې وېلی وای، ته راءه همدا اوس به یې زه هم درته تیر کړم، ته یې هم تیر کړه چې د چا صحیح دی؟

- نه اوس خوند نکړي!

په دې سره نجلۍ بیا هم بڼه په کړس وځنډل، چې گویا خپله دې نه دی زده په دې بهانه ځان رانه خلاصوي، لایې خوله له خدا نه وه راټوله بدبختانه مایل مې چارچ خلاص کړو، دلرې په کولو سره همدلته پسې ورقطع شو، زړه مې بد شو، ولې چې ساعت ته مې وکتل یولس بجې وې، تقریباً یونیم ساعت سره غږېدلي و، خو وخت بیخي تېز تېر شوی و، ما داسې انگیرله لکه لس، پنځلس دقیقې چې غږېدلي و، همدې سره مې زړه کې راتیره شوه: دا نجینې هم الله ج عجیبه مینه ناکې او خوږې پیدا کړې، هېڅ

سړی نه ترې خسته کېږي، څومره يې چې غږوې، خوند کړي، څومره يې چې خندوې خوند کړي، حتا غوسه، ژړا، گوتخندنه يې بېل کيف لري، همدې وخت کې يو فاميل راغلو دېگ بخار او د چايو ترموز د يوې نجلۍ لاس کې و، نورې بنځې، ماشومان له اخيره پسې و، زه تر يوه ونه لاندې ناست وم، دېره بڼه سپره يې لرله، خو نور مې د کيناستو وخت نه لرلو، راجگ شوم، ځای مې دوی ته ورخوشي کړو، کرار کرار د موټرو تم ځای ته راغلم، د يوې کرولا يو نفر سوارې کمه و، همدای کې کيناسم، شاوخوا يوه بجه وه، فابريکې ته ورسېدم، طعام خوری ته ننوتلم دوډی مې وخوړه، لنډه دا چې ورځ تيره شوه، سبا سهار مې لباس کار واغوستلو، دپخوا په شان خپل کار ته حاضر شوم، درې څلور ورځې مې پرته له کوم مشکيل نه کار وکړو، پنځمه ورځ چې د همدې اونۍ د چارشنبې ورځ وه، د نورو ورځو په څېر خپل کار ته حاضر شوم، د اړه کشۍ له خولې نه مې ټوټه شوې اوسپنې راپورته کولې، د فابريکې لخوا په راکړل شو، مخصوصو کراچيو کې مې بارولې هاخوا د اور بټيو ته مې ورغورځولې، په دې ورځ يې هغه د روسانو نه د پاتې شويو ټانگونونه، يو لوی شين ټانگ اړه کړی و، که څه هم حجم به يې د نورو موټرو د اوسپنو له ټوټو سره يو شی و، خو وزن يې نسبت نورو اوسپنو ته درې چنده زیات و، دېر

سخت يې ستړی کړم، خو ځل مې اړه کشانو ته هم ووېل، ترڅو لږ يې وږې، وږې ټوټې کړي، خو دا کار ددوي په اختيار کې نه و، اړه له سرکار نه په همدې اندازه ورته برابره شوې وه، خلاصه تر يولس نيمو بجو مې کار وکړو، څه هوا گرمه وه، څه کار دروند و، څو لږو کې لوند خوشت وم، په همدې وخت کې چې اتې د غرمې د ډوډۍ او زموږ د يونيم ساعتې دمې وخت رانژدې و، وروستۍ شيبې وې، يوه پنډه اوسپنه وه، لاس مې تر لاندې کړل، وس مې ونشو درنه وه، دوهم ځل مې څه زيات لاس ترې وړاندې کړل، پوره زور مې ورسره وکړو، دا ځل هم مزې لږ وښورېده، خو دا چې د اړې له دې يوې منځنۍ خولې نه د اوسپنو جگول، په هر صورت يوازې زما مکلفيت و، هرو مرو مې بايد پورته کړې وای، چون د همدې دندې د ادا کولو ټټر مې وهلی و، معاش مې يې اخيستلو، د دريم ځل لپاره مې سمه پښه ورته وخرله، چې زور مې ورسره وکړو تر يوې اندازې مې راپورته کړه، خو دپورته کېدو سره سم مې د نامه تر غوټې لاندې د سپاخه په ساحه کې داسې يوه دردناکه څړيکه شوه، لکه چا چې خنجر را اچولی وي، پورې وړې رانه وتلی وي، اوسپنه واپس رانه ولوېده، زه هم پسې ور ږنگ شوم، څو لحظې مې تر سترگو سره او شنه سپرغي، تاويدل راتاويدل، بلاخيره اسمان مې هم په وړاندې ږنگ بدل کړو، لکه د اور

سکروته تک سور بنکارېدو، اتي په ځان نه يم خبر شوی، مگر ماخوستن و، چې سترگې مې رارنې کړې، د هرات ښار په مرکزي روغتون کې د بستر په چپرکت پروت وم، د فابریکې یو کارمند (عصمت) مې تر څنګ په چوکۍ ناست و، فکر مې وکړو، پوه شوم هر مشکیل چې دي، د همغې اوسپنې له پورته کولو راجور شوي، ومې غوښتل له عصمت نه پوښتنه وکړم، چې څه راشوي؟ دده په لور د ورکړېدو په پار مې معاملي تګان وخورلو، د سپاڅه په ساحې کې مې بیا داسې یوه خطرناکه څرېکه تیره شوه، ورسره چیغه مې کړل په سترگو مې توره شپه شوه، نژدې و، چې بیا بې حاله شم، عصمت مې زر په سینه لاس کېښودل، څو دقیقې همداسې آرام پروت وم، درد کرار کرار آرام شو، خوله مې وچه وه، له عصمت نه مې اوبه وغوښتې، خپله مو ترموز، گیلان، میلاس څه شی نه لرل، هاخوا د یو بل ناروغ له ترموز نه یې نیم گلاس چای راته راوړو، تر یخېدو وروسته مې همداسې په پروتو یو، دوه غوړپه ترې وڅښلو، بیا مې پوښتنه ترې وکړه، ډاکتران څه وایي، څه راشوي!؟

- د معایناتو نتیجه دې تر اوسه نه ده راوتلې!

لنډه دا چې سبا مازدیگر یوې نرسې د الماری له پاسه معاینات راته کښودل، د دوهمې شپې تر تېرېدو وروسته سهار په نهه بجو ډاکتران راغلل زما د معایناتو تر کتلو پس یې عصمت ته کړل:

- ناروغ دې باید زر تر زره پاکستان ته ورسوي دلته یې اعلاج نه کېږي، ډېر سخت خفه شوم، خو له پینې تښته نشته، عصمت مې ورولېږلو، له فابریکې نه یې زما حساب راواخیستلو، د فابریکې ادارې صرف دومره مرسته وکړه، چې عصمت یې د پایواز په صفت راسره ولېږلو، معاش یې حواله و، څه سر مو خوږوم، په دریم سهار مې د ډیورنډ تر فرضي کښې یو کرولا موټر درېس کړو، چوکۍ مو پکې چپه کړې وې، اوږد پکې پروت وم، که څه هم په دې وخت کې لږ راکیناستی هم شوم، خو په هر حال د ډیورنډ تر کښې هاخوا مو یو بل د پاکستان موټر درېس کړو، بلاخیره ماسنښن پاو باندي درې بجې یې د کوټې ښار په سطحه د یو مجهز خصوصي روغتون مخکې ښکته کړو، چې خبره اوږه نکړم پس له درې ورځې بستر او معایناتو تر تکمیلېدو وروسته ډاکتر کړل:

- نن هم دلته پاتې شه، دواه درته لیکم، دا درد او پرسوب به دې ښه شي، اما په تاسف سره اساسي علاج دې نه کېږي زور باري دې کړې، خپله

جنسي قوه او یا هم مردی دې د تل لپاره له لاسه ورکړې، د عصر طبابت یې له درملنې عاجز دی، ولوکه هر چپره ولاړ شي.

فففف دا خبره نه وه، د عزرايل ع گورزو و، پرې ووهلم، یوه خدای ج مې وضعیت لیدو، خو رښتیا یې ویلي چې انسان تر تیره کلک دی، لاهم ناست وم ساه مې اخیسته، حیران حیران مې د اطاق چت او دېوالو ته کتل، زړه کې مې ویل کاشکې د اور په هغو سرو بتیو کې ورلوېدلی وای، مگر دا کیسه نه وای راشوې، لکه نشه مې چې کړې وي، تر ډېره مې داسې حساسه ولو لکه چپرکت مې چې روان وي، په عیني حال کې مې د راتلونکي لپاره د خپلو هدفونو، هیلو او امیدونو یوه، یوه جنازه تر سترگو تېرېده، لنډه دا چې، ورځ د خفگان په انتها کې تیره شوه، ما بنام وږمې زنگ ووهلو، البته له یادولو دې پاتې نه وي، کله چې د ډیورنډ تر کرښه راواوښتلو، لمړی مو یو پاکستانی سیمکارت واخیستلو د فابریکې سره مو تماس پرې نیولو، د ملگرو غوښتنه وه، همغه ورځ ما په لنډو کې د وږمې سره هم خو خبرې پرې کړې وې، خو د خپلې ناروغۍ او پاکستان ته د راتلو مې نه و ورته ویلي، شماره له همغو ورځې نه ورسره پاتې و، کله مې چې پخوانۍ شماری ډېرې شپې کار نه و، کړی دې نمبر

ته يې زنگ ووهلم، د اوکې سره پيوست مې غږ پرې وکړو بلې! نجلی غوږ
 نیولی و، غږ يې ونه کړو، بیا مې کړل: بلې وږمې آوري؟!

ويې پيژندم، تر لمړي سلام کلام وروسته يې د ورخطايي په انداز سره
 کړل:

- چيرته يې؟

- فابريکه کې!

- تا خو وپل چې په فابريکه کې يوه شبکه هم کار نه کوي، اوس يې څنگه
 وکړو او دا غږ دې ولې بدل دی؟ رښتيا ووايه څه کيسه ده؟

- هېڅ خبره نشته، څه زه بيا زنگ درته وهم، اوس کار کې يم!

- نه، څه خبره خو حتماً شته، د تيرې جمعې په ورځ دې هم زنگ ونکړو،
 ته او خدای (ج) ته او رسول (ص) که به هېڅ رانه پتوې، رښتيا، رښتيا
 راته ووايه، څه شوي؟!

- د خدای ج او رسول ص تر نامه قربان شم، چې رښتيا راباندې وايې، بيا
 نو د الله ج رضاء شوې، اتي مې ټکي په ټکي د خپلې ناروغۍ، پاکستان
 ته د راتلو او ډاکټر د وروستي ځواب ورته ووبل، پسې زياته مې کړه: زما
 لخوا نور کيسه در خلاصه شوه، زه چې په هر لوري ولاړم، ولاړم، د

افغانستان په نوم بدبختې خاورې او د ظالم کور ته بیا په ژوند نه درځم، ممکن ستاسره مې هم همدا وروستی خبرې شي، کومه کم او زیاته که رانه شوې وي، ډېره ډېره بښنه غواړم، د هر چا سره دې چې دې چې د راتلونکي ژوند جوړول زړه غواړي، په خدای ج مې سپارلې یې، زما دعا دې درپسې وي، له الله ج نه د خوښیو او حسرتونو ډک ژوند درته غواړم!

نجلی د چیغو له ژړا سره په جر غږ کړل:

- دعاگانې دې پرېږده فقط لنډه وایه، چې نن په زهرو ځان نه مړې نو کله؟

دا چې زما هم په خپل مظلومیت د افسوز زورورو چیغو ستونی ډف کړی و، د نور څه ویلو تاب مې نه لرلو، فقط تماس مې پسې ورقطع کړو.

پای

{ پوهېږم چې خردی }

ناگاهانه غرز شو؛ د دکرکیو شیشې په شتاب وشرنگېدې نژدې وې
راماتې شي، ورفوراً له شاته دپوال سره ولرېدو، چت کې غچا شوه، خر
گرد په غولي راپرېوتو، د بسم الله سره سم مې راترف کړل، له کوتې
راووتلم، لا پوه نه وم چې څه دي؟ حویلی کې مې په خورا حیرانۍ هاخوا
دېخوا ورخطا، ورخطا سترگې واړولې، چې کتل مې مور له کورنه، څو
کورنه هاخوا تور دودونه او دورې هوا ته پورته شوې په عیني حال کې
دبځو او ماشومانو د چيغو غږ هم ورسره جگ شو، زر واپس دهلبزه ته
نوتم خپلې مې راپښو کړې، ورمنده مې کړل، چې ومې لیدل، د الف
کاکا په دروازه کې یې نوځوان زوی په وینو سور پور په داسې حال کې
چې نیمه تنه یې نه وه، تر موټرسیکل لاندې پروت و، ددې سربېره هاخوا
مال ځای کې خر هم اګر چې لا ژوندی و؛ خو سترگې یې سپینې تښې وې،
لغتې یې وهلې مرګ حال و.

راتولو کلیوالو لمړی موټرسیکل پورته کړو، وروسته یې ترې لاندې
دشاپور نیمه جسد تر دروازه دننه په سپاچه د کمپلې له پاسه کېښودو، له
جسد کېښودو وروسته جنت گل ددک مخ راوړولو کړل یې: هلکانو!
وګورئ شا او خوا چې غوښې باد دي کمپلې ته یې راتولې یې کړئ، د امر

مطابق په غوښو ټولو مو پیل وکړو، لا مو ټولې نه وې ټولې کړې چې،
 الف کاکا د حنیف دغود کلا له کونج سره راواوښتو که څه هم لرې و،
 لمړی سم نه پېژندل کېدو، خو چې رالنه شو الف کاکا و. په باغ کې یې د
 غرز غږ اورېدلی و، او همدسې له کور نه یې پورته شوي، وهمناک تور
 دودونه او دورې لیدلې وې، لکه دسترې مرغی وازه خوله یې نیولې وه،
 لویه لویه ساه یې اخیسته، دپگړۍ نیم ولونه یې په سر، نیم یې غاړه کې
 پراته و، یو لاس یې په تشي نیولی، بل یې په زنگانه تکیه کوو، کوفه
 کوف راوختلو، له ډېرې ستړیا، وېرې او ورخطایې یې د څه وپلو وس نه
 و، صرف زموږ منځ کې دتېرېدو په حال یې لاس خوځولو، گواکي چې څه
 شوي؟ څوک مړه دي؟ د الف کاکا ددې حال په لېدو سره په ولاړو کسانو
 کې داسې څوک پیدانشول څو خپل خفگان کنترول او تسلي ورکړي. کاکا
 یې د زوی باد باد غوښو او وینو ته حیران حیران وکتل، وړندې تېر شو،
 تر دروازه ننوتلو په سپاچه یې د شاپور په نیمه جسد سترگې ولگېدې،
 دجسد سره ولاړ معلم صیب متین پرې راوړندې شو الف کاکا یې تر مټ
 ونیوه، زر زریې ورته ووېل: نور دکور غږې دې جوړ او روغ دي، پېښه له
 دروازې بهر رامنځ ته شوې، له بدمرغه یوازې شاپور بېچاره چې په همدې
 وخت کې راسپدلی و، لا له موټرسيکل نه، نه و، بنکته چې پېښه رامنځ ته

شوه پکې شهيد شوی. نور هاخوا مال خای کې غوا او خوسی دې هم جوړ دي یوازې خره ته پارچې ورغلي مړ دی!

الف کاکا دمعلم صیب دخبرو په اورېدو سره یو ځل بیا په ولاړه ساه نمناکې خرې چوغی چوغی سترگې دشاپور په وینو سره ټوټې ټوټې نیمه جسد ته ور واړولې؛ جسد ته تر کتلو وروسته واپس راتاو شو له دروازې راووتلو د مال خای په لور ورکور شو، د اوږده غزېدلې مړه خره تر څنگ کېناستو جوړه لاسونه یې د خره په اننگي کېښودل، غټې غټې سلگۍ یې کولې څاڅکی څاڅکی اوبنکې یې د پوزې له سره پرې ور څڅېدلې.

ډاکتر سلطان غږ وکړو: سړی راو نیسئ عصبي توازن یې له لاسه ورکړی، نه پوهېږي، چې خر کوم شو، زوی مې کوم شو؟ سلیم؛ مسعود او څو نورو ځوانانو ور منډه کړل الف کاکا یې تر مټو ونيو راپورته یې کړو، د راپورته کېدو سره سم الف کاکا ځان وڅنډلو په قهرجن شان یې دخلکو لاسونه له ځانه تېله کړل، بیا یې په غریو نیولي، زندی آواز د بندو بندو خبرو په کولو سره ووبل: پرې مېږدئ پوهېږم چې خردی، په همدې خره مې زړه درد کوي، زه نه ژاړم له ماسره همکاري، وفا، خواخوږي مې یې ژپوي، همدا خرو، چې زندگي مې پرې راټوله وه، لاس مې پرې سپک و، دمه مې پرې جوړه وه، نن به مې دا ډېره غټه نمک حرامی او جفا وي چې

دهغه چا په خای چې پرې خوار شوای یم، د دراندو بارونو سربېره مې، زه به یې هم په خپله شاه له یو خای نه بل خای ته رسولم، رارسولم ایا تاسو مناسب گڼئ؟ چې اوس ددې نه لار شم، په هغه چا وژاړم چې یوه ورځ مې دیوې روپۍ خیر ترې ونه لیدو، لامې د اوږو بارو، د تناکو لاسو مزدوري به مې یې دڅنو په غوړو تلله؟

له دې خبرې وروسته ډله خلکو ته په کتو یوه لحظه د خواب په امید چې ولاړو.

د خلکو له خوا هېچا خواب ورمعلوم نشو، الف کاکا واپس مخ واړو، په یو بل قدم وړاندې تلو سره په خره د شاه لخوا راتاو شو دملا دتیر سره یې دپښو په سر کېناستو، لمړی یې دواړه لاس بیا یې د دواړو لاسو ترمخ خپل تندي دخره په گېډه کېښوه، په دې وخت کې زما مبابیل ته دمشعل زنگ راغلو مشعل ته د الف کاکا په دروازه کې دلگېدلي هوان په کیسه، کیسه کولو کې له صحنې راووتلم، خدایزده خبر به خلکو څه ورسره کړي وي؟

پای

{ ته تکره يې ماشاء الله }

څنگه چې وايي: لعل په اير وکې نه پتېږي، رښتيا هم همداسې ده، چا به ليدلې وه، چانه، خو د شغلې د ښکلا انگېزه تر لرې او نژدې د هر چا تر غوږو رسېدلې وه، همدا و، چې ډېری ځوانانو د خپلو ريبارانو په ورلېږلو سره، خپله بخت ازموينه پرې کړې وه، مگر ناهيلي خالي کچکول ترې راستانه شوي و، خو هغه چې وايي هونښياره مرغی په دوه لومو کې نښلي، په دې هم همداسې کيسه وشوه، د مارگير ميرباب زوی جان باب، البته له يادولو دې پاتې نه وي، خپله مارگير ميرباب ډېر ښه سپری و، خو ښځه يې چنگر زادي ډېره سپکه او لوچکه ښځه وه، زوی يې جان باب هم خپلې مور ته شوی و، فارسي زبان يو متل کوي چې: "صد پدر خطا، یک مادر خطا" و قعاً همداسې ده نموری مادر خطا و، هر کار يې په چل ول، دوکه او خيانت ولاړ و، د شغلې په وړاندې يې هم همداسې له لويه دوکې کار واخيستلو، د اېران له شنو مزدوريو يې ځان راواچولو په دولس زره افغانی يې کابل کې د يوه خصوصي پوهنتون د طب د پوهنځي د لمړي سمستر فیس تحویل کړو، نور نرغوندي د معالجوي طب د پوهنځي د محصيل په صفت لمړي صنف کې کېناستو، زده کړې يې پيل کړې، د څه شپو ورځو تر تېرېدو وروسته، يې گلالي د حاجي طاوس کاکالور شغلې

ته ریباران ولېږل، کوم چې نمورې په خپل حسن دباور او غرور له زوره مور، پلار او کورنۍ ته توصیه کړې وه: هرکله مې چې ریشتي ته څوک راتلل په دروازه کې پوښتنه ترې کوئ، له ډاکټر پرته بل که د هر مسلک او هرې روتبې هلک ریباران و، له همغه ځای نه یې شپې، ما قسم کړې چې روغتیا پال ډاکټر نه وي بل سړی به راته ونه وایي چې: یو ګلاس اوبه راکړه!

خلاصه څنگه مې چې وړاندې یادونه کړې، شغلې ته به هسې هم د تلوونکو، او راتلوونکو خواستګارانو ګڼه ګڼه وه، خو له تاسو یې څه پټه، زما په شملو د ډېری کاکه کاکه ځوانانو خواستګاران چې اکثریت به د هلک مور او پلار و، په ډېره بې ابرویی سره یې له دروزې شړل، په همدې لړ کې د پورته یاد شوي دوهفتيې ډاکټر جان باب ریبارانو هم دروازه ور وټکوله، نجلی د خبر تر لاسه کولو سره، نجلی هاخوا د پوښتنو پلټنو په کولو، ځان اطمینانې کړو، چې رښتیا هم هلک د طب د پوهنځۍ محصل دی، په غالب ګومان یې بېله شکه سبا بله ورځ به په ډاکټرۍ ووځي، سپینه چپنه به یې په تن وي، یو ځای به په دولتي روغتون او بل ځای به په شخصي معاینه خانه کې ناروغان تداوي کوي، بندل بندل پیسې به اخلي ددې نازونه به پرې وړي، یعنی ټاکلی شرط او هیله یې

پوره و، نور یې له چون او چرا پرته د ډاکټر ریبارانو ته لیک ووبل، لنډه دا چې دخپلې نامزادې گل یې په لاس ورکړو، ډاکټر صاحب چې دخپلو ریبارانو لاس کې د نمورې بڼاپیرزادې او په خپل حسن مغرورې نجلۍ له خوا د خپلې نامزادې ورته رااستول شوی گل ولېدو، سم دستي یې د الله اکبر په نارې سره، لاندي ته ساتلی پسه د ریبارانو مخ ته راچپه کړو، چاره یې پرې کش کړه. څه سر مو خوږوم، یاران دوستان یې راټول کړل، یوه هفته یې مست آتڼونه، نڅاگانې وکړې، له کور نه یې د ساز او سرود یو درځ ختلو، هفته وروسته کیسه کرار کرار سره شوه یاران دوستان په خپلو کورونو شول، ډاکټر صاحب هم دخپل مطلب تر لاسه کولو وروسته د پلان مطابق واپس د اېران پنډوکی وتړو، کړل یې: د دوه میاشتو لپاره مې رخصت راخیستی و، یوه څاه مې نیمایي کې پرېښې، نور نوروان شو، پوهنتون مهنټون ولاړو، کله چې د حاجي طاوس خان کاکا نازولې او ډاکټر پسې اوبه اوبه لورکې، دخپل نوي نامزاد ډاکټر صاحب له سفر نه خبره شوه؛ ای هی نن په سر خاورې نه بادوې نو کله؟

له تاسو دې بیا هم پټه نه وي، د نوموړي ډاکټر سره تر نامزادۍ له مخه بار بار ماد مسینجر له طریقه زما سره د ژوند د ملگرتیا جوړولو هیله ترې کړې وه، په بدل کې مې یې د ډېرو نازونو او شرطونو د منلو ټټر ورته

وهلی و، مگر ویې نه منله، دوهم قدم کې مې یې مور له دروازي ډېره بې
خوند راځواب کړې وه، نو طبعاً زړه مې سم ډک و، له همدې تلایي موقع
نه په استفاده، مې یې سم دلاسه یو ځل بیا مسپنجر پانې ته وروډنگل،
پکې ورو و مې لیکل:

- آغلې شغله جانه دوه، درې میاشتي وروسته مې یو وار بیا سلامونه او
احترامات قبول کړه! پس له سلامه، خبر شوم چې ډاکتر صاحب دې
گورځت کړی هاهاها صبر جمیل درته غواړم، خو په غم دې ځان شریک
نه گڼم هاهاها... دوهم مسیج کې مې ورو لیکل:

- نه مې درته وپل؟ چې گوره په نوم پسې مه ځه ولاکه دې سل ډاکتران
نازولې رانه وساتي شي! خو ځه بڼه شو چې د ډاکتر ارمان دې پوره شو
هاهاها...

دریم کې مې ورو لیکل:

- ماشاء الله ته تکره یې قسم ده، که زه ستا په ځای وی، منه وختي به مې د
مورکو دوا نشجان کړې وه، هاهاها... پای

لیکوال: محمد نعیم وردگ!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**